

ABD seçimlerinden sonra Suriye'ye dikkat!

Gerçek

İşçi sınıfı mücadelelerinden...

THY, Güven Elektrik ve Texim'den haberler...

sayfa 2

Kasım 2012 / Sayı: 37

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

www.gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

İşçi sınıfına İkinci Saraçhane Mitingi gerek!

Sendikalar ve Toplu İş İlişkileri Kanunu Ekim ayı içinde mecliste kabul edildi. Bu yasa, açıkça sendikasıztırma yasasıdır. Milyonlarca işçinin sendikalaşmasının önünü kapatıyor. Sendikaların çoğunluğunun toplu sözleşme yetkisini dahi yitirmesine yol açacaktır. Birçok sektörde grev hakkını yasaklıyor. Bununla yetinmiyor, "erteleme" adı altında Bakanlar Kurulu'na grevleri yasaklama yetkisi veriyor.

Öyleyse, Türkiye işçi sınıfı toplu sözleşme ve grev haklarını, hatta sendikalaşma olanaklarını büyük ölçüde yitirmiş bulunmaktadır. Bunlar kâğıt üstünde vardır, ama pratikte yoktur. İşçi sınıfının durumu, grevli, toplu sözleşmeli sendikalaşma hakkının ilk kazanıldığı 1963 yılının gerisine düşmüş bulunuyor! Türkiye'de kişi başına gelir 1963'e göre karşılaştırılmaz derecede daha yüksek. Ama biz işçi sınıfı olarak haklarımız bakımından yarım yüzyıl geriye gittik!

O zaman sınıf olarak bu hakları kazanmak için yarım yüzyıl önce yaptıklarımızın gerisine düşmemeliyiz. 1961 Anayasası işçi sınıfına ilk kez grev hakkını tanıyordu. Ama İnönü hükümetinin Kasım ayında açıklanan programında bu hakkın yasayla düzenlenmesi konusunda en ufak bir vaat yoktu. Türk-İş'e bağlı İstanbul İşçi Sendikaları Birliği o dönemde işçi sınıfının en ileri kesimlerini temsil ediyordu. Türkiye İşçi Partisi'ni kuranlar bu birliğin yöneticileriydi. Birlik 31 Aralık 1961'de 100 bin işçinin katılımıyla İstanbul'da tarihe geçen Saraçhane Mitingi'ni düzenledi. Bu miting, 1962'den itibaren başta "Açların Yürüyüşü" (1962) ve Kavel grevi (1963) olmak üzere Türkiye işçi sınıfının önemli eylemlerinin yolunu açtı. Grevli, toplu sözleşmeli sendikalaşma hakkının yasalaşmasını sağladı.

Bugün işçi hareketinin yine benzeri bir atılma ihtiyacı var. Sendikal hareketin ileri kesimleri, Türk-İş yönetimine en ufak bir güven duymaksızın, ama Türk-İş'in, hatta Hak-İş'in tabanını, mümkünse sendikalarını kazanmaya çabalayan bir tavır içinde, Saraçhane Mitingi'nin yıldönümünde, yarım yüzyıl sonra aynı yerde İkinci Saraçhane Mitingi'ni düzenlemeli. Büyük bir ekonomik kriz geliyor. İşçi sınıfı için ayağa kalkmak hayat mehat meselesidir.

Birinci Saraçhane Mitingi'nin sloganları şunlardı: "Şartsız grev istiyoruz!", "Lütf değil hak istiyoruz!", "Grevsiz sendika silahlı askere benzer!" "Grevi suç sayan zihniyet suçludur!". Bugün bu sloganlar temelinde yüz binlerce işçiyi Saraçhane'ye taşıyalım, yeter. Yapabiliriz, yapmalıyız! Gerisi gelecektir.

Gerçek

Sendikasıztırma yasasına karşı

İkinci Saraçhane Mitingi için ileri!

sayfa 4-5

Dünya ekonomisi sallanıyor Türkiye krizin eşiğinde

3

ABD Başkanlık seçimi Türkiye için Obama mı daha iyi olur Romney mi?

10

Dünyadan... Çin, Mısır, Güney Afrika

8-11

Şiar Rişvanoğlu

Barzani: kimlerin gururu, kimlerin utancı?

Ekim ayı başında yapılan BDP 2. Olağanüstü Kongresi, Kürtlerin özgürlük mücadelesi yolunda birçok açıdan oldukça verimliydi. Özellikle bütün Kürt coğrafyasında birlik anlamında dört parçanın dördünden gelen katılımcılar ve BDP'nin "ulusal birlik" vurgusu kongreye damgasını vurdu. Üstelik Kürt halkının her türlü baskıya rağmen yüksek katılımı ve coşkusu hakikaten görülmeye değerdi.

Kuşkusuz Kürt dostlarımızın kendi kaderini tayin hakkı konusundaki her adımı biz enternasyonalist devrimci Marksistleri olsa olsa memnun eder. Ancak bizim onların mücadelesine verdiğimiz desteğin bir de eleştirel boyutu var ki, deyim yerindeyse bizim de "kırmızı çizgilerimizi" bunlar oluşturur. Bu çizgilerin ikinci sırada olanı, ulusal kurtuluş mücadelelerinin kendi burjuvazisi ve genel olarak yer aldığı coğrafyanın burjuvazisi ile ilişkileridir. Bu, ayrı ve daha özgül biçimde değerlendirilmeyi hak eder. **Birincisi ve tartışılmaz olanı ise, mücadelenin emperyalizmle ve onun "dost"larıyla arasına koyduğu mesafedir.**

Bu anlamda kongrede bir sahne var ki, yazmazsak, paylaşmazsak tarihimize haksızlık olur. Konuşmalardan birinde sahiplenilen tarihsel şahsiyetler sayılırken, Kürtlerin devrimci kahramanları Mazlum Doğan, Kemal Pir (ki bu kişiler bizim de, Türkiye devriminin de ortak tarihinin parçasıdır), ve hepimizin kahramanları Deniz Gezmiş ve İbrahim Kaypakkaya ile beraber ABD eliyle kurulmuş bugünkü Irak'ın cumhurbaşkanı Talabani'nin ve Mesud Barzani'nin adı aynı cümlede sayılmıştır. Talabani artık siyasi arenada neredeyse sembolik düzeye çekilmiş bir şahsiyet olduğu için geçiyorum. Ancak özellikle Mesud Barzani isminin, gerek kısacık ömrünü burjuvaziye olduğu kadar emperyalizme karşı da vermiş olduğu mücadelede kaybetmiş Deniz Gezmiş ve İbrahim Kaypakkaya, gerekse Kürt özgürlük mücadelesinin, anti-emperyalist ve sosyalist damarı çok güçlü olan ilk siyasi metinlerine de imza atmış büyük devrimciler Mazlum Doğan ve Kemal Pir ile beraber anılması eminim sadece bizim yüreğimizi değil, onların da kemiklerini sızlatmıştır.

Burada önemli bir ayrıntıya dikkat çekmek gerek. Mesud Barzani elbette çok genel bir çerçevede Kürtlerin tarihsel kazanımlarının bir parçasında pay sahibi olabilir ve bu bağlamda anılabilir. Ulusal kurtuluş mücadelelerinin tarihi bu tür çelişik, iç içe geçmiş farklı kişilik ve hareketleri de içinde barındırmıştır ve ileride de barındıracaktır. Ama Barzani'nin hareketi, bizim ve bütün ciddi devrimci Marksistlerin 2003 Irak işgalinden beri ısrarla ABD başta olmak üzere bütün batılı emperyalistler (bu arada Siyonist İsrail) ile ilişkilerine dikkat çekmeye çalıştığımız bir oluşumdur. Irak'ta yaşanan trajedilerin ta başından beri Barzani'nin ABD ve AB direktifleri ile oynadığı utanc verici rol ortadadır. Evet, Kürdistan Federe Bölgesi, Kürtlerin kültürel, siyasal hakları konusunda ciddi kazanımlar elde et-

miştir. Ama aynı bölgede ABD ve AB emperyalizminin temsilcisi tekellerin, TÜSİAD'ıyla, MÜSİAD'ıyla Türkiye burjuvazisinin varlığını ve onlara bizzat Kürt halkının aleyhine tanınan ayrıcalıkları, bu ayrıcalıkların karşılığında verilen tavizleri konuşmak, tartışmak, dikkate almak gerekmiyor mu? Kürdistan Federe Bölgesi'nin topraksız köylülerinin, işçi sınıfının, kent yoksullarının sorunları da, emperyalizmin ve Türkiye sermayesinin Kürtler üzerinde yarattığı tahribat ve sömürü de, Kürt Sorunu, Kürt Ulusal Birliği tartışmalarının bir parçası değil mi?

Aynı Mesud Barzani'nin Şubat 2011'de, "barış, istikrar ve bölgede dini hoşgörüyü teşvik" rolüyle, emperyalizmin tetikçi militarist aygıtı NATO Parlamenterler Asamblesi İtalyan Atlantik Komitesi ve İtalyan Delegasyonu'nun verdiği Atlantik Ödülü'nü aldığı nasıl unutulmaz? Ya da (BDP kongresine davet edilip de gelmediği halde) sadece üç hafta önce AKP Kongresi'ne gelip, KCK operasyonlarının baş mimarı, Roboski katliamının siyasi sorumlusu, Kürt düşmanı AKP'ye, Erdoğan'a ve Türk egemenlerine övgüler düzdüğünü, Türkiye Kürtleri'ne AKP'yi işaret ettiğini? Ya da mesela sadece geçen hafta ABD ve İsrail'den 20 milyar dolarlık silah aldığını. (Bkz. 10 Ekim tarihli bütün gazeteler) Dün (ne acı ki!) CIA ve MOSSAD ajanlarının eğittiği kendi peşmergelerini Iraklı Arapların ve diğer halkların katledilmesinde kullandığı gibi, yarın bu silahları mesela emperyalizmin desteği ve Türkiye'nin taşeronluğu ile yürütülecek bir Suriye ya da İran işgalinde/savaşında ABD ya da Türkiye lehine kullanmayacağını kim garanti edebilir?

Aynı Barzani'nin, hembası Talabani ile birlikte, Türkiye Kürtlerinin en ağır baskı ve katliamları yaşadığı yıllar boyunca T.C.'nin kırmızı pasaportuyla dolaştığını unutulmaz mı? Ya da Barzani'nin peşmergelerinin "Brakuji" yani "kardeş kavgası" yıllarında, yüzlerce gerillanın ve sivilin canına mal olan operasyonlarda TSK'ya bizzat izcilik yaptığını es mi geçelim?

Elbette ki Kürt ulusal mücadelesi taktik olarak her türlü manevrayı yapabilir, ulusal birlik çalışmaları için her türlü görüşmeyi yürütebilir, hatta gerektiğinde emperyalist ülkelerle diplomatik ilişki dahi kurabilir. Ama emperyalizmle ve onun bölgede ajanlığını/taşeronluğunu yapan her türlü kurumla arasına mesafe koymadıkça elde edilecek kazanımlar sadece geçici, dar ve Irak örneğinde olduğu gibi başka halkların ezilmesine, belki de katledilmesine yol açacak "kazanım"lar olacaktır. Bunların hiçbirisi ise ne Kemal Pir'in, ne Mazlum Doğan'ın, ne de Deniz Gezmiş'in ve nice Kürt/Türk devrimcisinin uğruna savaştığı Ortadoğu ve dünya hayaline uymayacaktır. Biz onların adını gururla analım, bırakın Barzani'nin adını da AKP'nin Türkiye'si gururla ansın, ABD, AB ve İsrail'le beraber!

Güven Elektrik işçilerinin mücadelesi başarıya ulaştı!

Genel merkezi İstanbul Karaköy'de bulunan Cankurtaran Holding'e bağlı Güven Elektrik'in, Bomonti'den Çorlu'ya taşınma kararının hemen sonrasında şirket ile toplu sözleşme yapmış olan işçiler, tazminatsız ve sebep gösterilmeden işten çıkartılmışlardı. Bunun üzerine DİSK'e bağlı Birleşik Metal İş üyesi 265 işçi, kıdem tazminatlarını almak için 35 gün boyunca direndi.

Görüşme talepleri karşılıksız kalan, fabrikada patronu bulamayan işçiler, gece nöbetine kalıp patronun gelmesini beklemeye devam ettiler. Bir haftalık bekleyişin ardından, patronu gece şirketten aracıyla çıkarken gören işçiler aracın önüne geçtiler ancak şoförün işçileri ezme yeletmesi üzerine aracın geçişine izin verdiler. Bu olayın ardından patronla fabrikada tekrar karşılaşmayan işçiler, patronun villasını öğrendiler ve

kendisini evinde "ziyaret" etmeye karar verdiler. Sabahın 7'sinde gerçekleşen bu ziyaretin sonucunda patron, işçilerin talebini kabul edip sendika ile bir toplantı ayarlayarak anlaşma şartlarını konuşmak zorunda kaldı. Yapılan anlaşma sonucunda patron, kıdem tazminatının ilk taksidini 15 Ekim'de ödeyeceğini belirtti. 15 Ekim'in akşam saatlerinde patron, kıdem tazminatlarının ilk taksidini ödedi. Ancak uzun zamandır ödeme yapmayan patrona haklı olarak güvenmeyen işçiler, geri kalan taksitler için fabrikayı da teminat olarak almak istediler ve aynı gün akşam saatlerinde direniş, işçilerin bu talebinin de karşılanması ile sona erdi. Sendikada örgütlü işçiler kıdem tazminatlarının ilk taksidini ve geri kalanın teminatı olarak direniş çadırlarını kaldırdılar.

Texim'e sendika girecek

Gerçek gazetesinin Ekim sayısında, İstanbul Güngören'de faaliyet gösteren Texim Triko'da, sendikacı oldukları için işten atılan 36 işçinin mücadelesine yer vermiştik. Bunun üzerine harekete geçen Texim yöneticileri, avukatları aracılığıyla Ankara büromuza noter onaylı bir tebligat gönderdiler. Tebligatta, Texim'in aslında işçi dostu olduğu belirtilirken, haberlerin doğruluğu yansıtmadığı ve sayısı artırılan makinelerin otomatik makineler olduğu iddia ediliyor.

Bu sürede neler yaptı peki patron? İşçilere sendikadan istifa etmeleri için para teklif etti. İşçilerin direniş süresinde toplandıkları alana tanklerle su boşaltırıp işinden attığı işçileri yerinden de etti. Yetmedi aynı tankleri direniş alanının çevresine dizdirerek işçilerin gö-

rünmesini engellemeye çalıştı. Kendi arabasına koyduğu kesici aletleri polise gösterip işçilerin o aletlerle kendisini tehdit ettiğini ileri sürdü. 36 işçinin karşısına 350 polisi dizdirmeyi başardı. İşçi dostu mu dediniz?

Onların tebligatına karşılık biz de buradan söyleyelim. Korkunun ecele faydası yok. 12 saatlik çalışma süresini 8 saate indirmeyi başaran sendikacı işçiler, patron ne yaparsa yapsın işe geri dönmek için sonuna kadar mücadele edecekler. Ancak mücadele bundan sonra da bitmeyecek. Geçtiğimiz aylarda Hey Tekstil işçisinin yürüdüğü yoldan şimdi Texim işçisi geçiyor. Bu mücadele okullarında tekstil işçisi direnmeyi ve sınıf savaşını öğreniyor.

THY'de grev hakkı tamam, sıra işe iadede

Grev hakkına sahip çıkmak için mücadele eden ve işten atılan Hava-İş'te örgütlü 305 THY işçisinin mücadelesi sürüyor. Atatürk Havalimanı Dış Hatlar Terminali'nde direnişlerini devam eden işçiler, her Cumartesi saat 14:00-15:00 arasında Taksim'deki THY Satış Ofisi'nin önünde oturma eylemi yapıyorlar.

Yeni Sendikalar ve Toplu İş İlişkileri Yasası, bir bütün olarak burjuvazinin işçi sınıfına karşı yürüttüğü sınıf mücadelesinde, işçi sınıfını sendikasıylaştırmaya hizmet edecek nitelikte bir yasa. Ancak 305 işçinin işten atılmasına yol açan havacılık işkolundaki grev yasağını kaldırdığı için, THY yönetiminin işten atmalarının hukuki temelini kaldırmış durumda.

Grev yasağının kendiliğinden kalkmadığını,

direnen THY işçilerinin mücadelesinin etkisiyle yasağa yeni yasa da yer verilmediğini ifade eden THY işçileri, mücadelelerine grev hakkı tamam, sıra işe iadede sloganı ile devam ediyorlar.

Sungur Savran

Yokuş aşağı

“Ben Cumhurbaşkanımızın böyle bir talimat vereceğine de inanmıyorum. Çünkü bu ülkeyi çift başlı bir yönetimle bugüne kadar getirmedik. Bundan sonra çift başlı bir yönetimle bu ülke bir yere varamaz.” Abdullah Gül’ün Ankara Valisi’ne cumhuriyet kutlamalarına ilişkin basınç yapması konusunda böyle konuşmuş Tayyip Erdoğan. “İnanmıyorum” demiş. “İnanmıyorum” demeliydi. Abdullah Gül, basın sözcüsü aracılığıyla vali ile gerçekten de görüşmüş olduğunu doğrulamıştı zaten. Böyle bir durumda, insanın, kuşku duyduğu bir olayda kullanacağı “inanmıyorum” yerine, bir olayın olması karşısında hiddetle karışık bir çok etkisini anlatan “inanmıyorum” çekimini kullanması çok daha doğru olur.

Daha inanamayacağınız neler olacak, Tayyip Erdoğan, neler! Öyle şeyler olacak ki, padişah olmadığımızı, sadece şans yaver gitmiş bir politikacı olduğunuzu nihayet siz de anlayacaksınız.

Erdoğan ve AKP hükümeti ardı ardına kendi döşediği mayınlara basıyor! Kürt sorununda Erdoğan ilk kez 1990’lı yılların

hükümetlerinin yaşadıklarını tadıyor. Kürt halkını oyaladı, aldattı, küçümsedi, kadın çocuk demeden öldürttü ve sonunda savaşın yükselmesiyle birlikte ne yapacağını şaşırıldı. O kadar şaşırıldı ki, hemen “İmralı ile görüşebiliriz”, “Oslo’yu yeniden başlatabiliriz” demeye başladı. Temmuz ayında Suriye Kürdistanı’nda bir özerk bölgenin ortaya çıkmasına “eyvallah etmeyiz” diye cevap verdi, ama üç aydır eli kolu bağlı bakıyor Rojava’ya. Şimdi de adım adım ölüme yaklaşan 700 kişinin ve onun ardında yer alan milyonların ağırlığı altında eziliyor, saçmalamaya başlıyor.

Bakın, Almanya Başbakanı Merkel ile birlikte düzenlediği basın toplantısında neler söylüyor: “Türkiye’de açlık grevi ya da ölüm orucuna açıklık getireyim. Türkiye’de ölüm orucunda olan sadece bir kişi var. Ancak onlara öl diyen siyasi partinin mensupları, kuzu kebab yiyorlar. Şu anda açlık grevi vesaire böyle bir şey yok. Bu da tamamen şovdur. Ben bakanımı bizzat cezaevine gönderdim, bunları gitti yerlerinde de izledi. Şu anda zaten yarım doz ilaçla dilekçe vermek suretiyle bu işi de bırakmış vaziyetler. Böyle bir şey de söz konusu değil.” Bu laf salatasına saçmalamaktan başka bir şey denilebilir mi? “Kuzu kebab” lafı, Temmuz’da Ahmet Türk’ün evinde düzenlenen bir yemekle ilgilidir. Temmuz’da yenen kebabın hesabını Ekim’de süren bir ölüm orucu ile ilgili olarak, üstelik Almanya’da sorması,

Erdoğan’ın psikolojisinin bozulmuş olduğundan başka bir şey göstermez. Türkiye’de ölüm orucunda bir kişi yoktur, daha fazlası vardır. Ama psikolojik sorunlarını siyasi kıtlıkta ifade eden bir kişi vardır.

Dış politikada ulaşılmış olan nokta iflas kelimesinden başka hiçbir nitelermeyi kaldırmaz. Siz “komşularla sıfır sorun” diye çıkacaksınız ortaya, şimdi ise sadece Suriye ile değil, onun ardında duran İran’la, kışkırtıp durduğunuz Irak’la, hatta nükleer güç Rusya ile boğaz boğaza gelecek bir konuma varacaksınız, sonra da “ne yapalım, Arap baharı oldu” diyeceksiniz! Ne “stratejik derinlik”! Strateji dediğiniz, bütün temel eğilimler göz önüne alınarak hazırlanan yöneliştir. Akşamdan sabaha yalpalayan bir hat değil! Halk AKP’nin Suriye politikasının Türkiye’yi bir felaketin eşiğine getirmiş olduğunu görmüştür. Geçmiş olsun Davutoğlu, geçmiş olsun Erdoğan!

Şimdi bunlara bir de hızla derinleşmekte olan bir ekonomik kriz ekleniyor. Büyüme hızı yüzde 10’dan yüzde 3’e düştü. Yatırımlar şimdiden gerilemeye başladı. Bütçe açığı ekonomi politikasının olanaklarını kısıtlıyor. Türkiye ekonomisini ayakta tutan ihracat ise pamuk ipliğine bağlı. Avrupa’nın ve dünyanın yaşamakta olduğu sarsıntılar, krizin yaklaşmakta olduğu habercisi. İşten çıkartmalar başlayınca, işsizlik yükselince Erdoğan’ın prestiji ağır bir darbe alacak.

Bunlara AKP’nin müttfiklerini yitirmesini ekleyin. Liberaller ve sol liberaller, sürü sürü ayrılıyor on yıllık koalisyondan. Cemaatçiler henüz bir alternatif var olmadığı için gitmiyor. Gül’ün 2014’ü kuzu kuzu beklemediğini anlamak için en son Ankara valisi ile görüşmesini hatırlamak yeter. İktidarı sarsacak her türlü faktör gelişirken dayanak olan her şey de yavaş yavaş sallanmaya başlıyor.

“Zulmün artsın” dermiş eskiler. Erdoğan bunu düz anlamış herhalde. Cumhuriyeti, kendi deyimiyle “cumhur” kutlamaya kalkınca, hemen kutlamayı hipodroma kapatmaya kalktı. 29 Ekim’i kutlama eylemini düzenleyen ADD’lerden, CHP’lerden ışık yıllarınca uzağız. Ama cumhuriyetin kuruluşunu kutlamak istiyorlarsa kutlayabilmedirler. Bu haklarının ellerinden alınmasına ne Tayyip Erdoğan’ın, ne de valinin en ufak bir hakkının olmadığını altını çiziyor.

Başbakanın Kürt tutsakların açlık grevi konusundaki tavrı ise açıkça “ölün de görelim” hoyratlığıdır. Onlara destek vermek isteyenlere gaz yutturarak açlık grevinin yatacağı tahribatı önleyemezsiniz.

29 Ekim’de Türk milliyetçilerinin üzerine gaz, 30 Ekim’de Kürt yurtseverlerinin! Ne yapacağını şaşırılmaya başlamış olan siyasi güç yokuş aşağıya inmeye başlamış demektir.

Dünya ekonomisi sallanıyor

Dünyanın bütün büyük ekonomilerinde büyüme hızı geriliyor. ABD’de büyüme hızı yüzde 3,5’tan yüzde 2’nin altına gerilemiş durumda. Dünyanın ikinci büyük ekonomisi haline gelmiş olan Çin, yüzde 10’un üzerinden şimdiden yüzde 7’lere geriledi, daha da düşebilir. Japon ekonomisi yılın ilk yarısında deprem ve tsunami sonrasında imar harcamaları dolayısıyla büyürken, yılın üçüncü çeyreğinde daraldı. Britanya ekonomisi ardı ardına dokuz aydır küçülüyor.

Avro bölgesi ise krizin zaten merkezi. Avrupa Merkez Bankası’nın (ABM) yaz aylarında Avrupa çapında bütün devletleri kurtaracağını açıklaması belirli bir rahatlama yol açmıştı. Ama şimdi, İspanya ve Yunanistan’dan sonra Portekiz’de sınıf mücadelelerinin yükselişi, bu ülkelerde uygulanan kemer sıkma politikaları konusunda bu yüzden doğan belirsizlik, İspanya’nın Katalonya’da yükselen bağımsızlık rüzgârları karşısında sıkışması, İtalya’da Mario Monti yönetimindeki teknokrat hükümetin yerini alabilecek burjuvaziye güven veren bir politik önderliğin mevcut ol-

mayışı, AB ülkeleri arasında avronun krizini çözme konusundaki bitmez tükenmez çelişkiler, bütün bunlar yaşlı kıtayı yeniden krizin içine sürüklüyor.

AB’de hükümetler arasında sürekli itişme var, ABD’de ise iki büyük parti Demokratlar ve Cumhuriyetçiler arasında. İki taraf birbirini yıpratma uğruna ülke ekonomisini daha da büyük bir krize sürüklüyor. Şimdi en güncel sorun “malî uçurum” diye bilinen sorun. Bu yılın sonunda, zenginlerin vergilerinde Bush döneminden kalan indirimler ve Obama’nın yaptığı birtakım tüketim vergisi indirimleri ile birlikte bir dizi kamu harcaması devreden çıkıyor. Bu konuda bir şey yapılmayacak olursa, ekonominin bütünü açısından, harcamaların yüzde 5 oranında azalması bekleniyor. Bu otomatik olarak ekonomiyi küçültücü bir etki yapacak. İşte başkanlık seçiminde birbirine girmiş iki partinin çözmek için parmağını bile kıpırdatmadığı bir büyük problem de burada yatıyor.

Kısacası, dünya ekonomisi için gelecek, son derece tehlikeli senaryolarla dolu.

Türkiye ekonomisi krizin eşiğinde

Türkiye ekonomisi, daha avro sisteminin dağılmasından önce bile ciddi bir krizin eşiğine gelmiş durumda. 2010 ve 2011’de yüzde 10’a yakın büyüyen ekonomi, bugün yılın ilk altı ayının verilerine göre sadece yüzde 3 civarında büyümekte. Bu orandan daha önemli olan, bu büyümenin arkasındaki itici güçler. İlk altı ayın verileri şunu gösteriyor: İç özel tüketim yerinde sayıyor, yatırım baş aşağı gidiyor, büyümenin gücü ihracat artışının sürüyor olmasından ve daha küçük bir ölçüde kamu tüketiminden geliyor. Dünya çapında krizin derinleşmesi, Türk sermayesi ağızla kuş tutsa da ihracatı zamanla geriletecektir. Kamu harcamaları-

nın önünde ise gittikçe büyüyen bütçe açığı engel olarak dikiliyor. Kısacası, büyüme sorununu yitirmiştir. Kriz an meselesidir.

Krizin en önemli göstergesini de vurgulamak gerekir. Kapitalist ekonominin canlı gelişmesinde en önemli rol yatırımlardadır. 2012’nin ilk altı ayında yatırım yüzde 9’a yakın gerilemiştir. Başka hiçbir şey olmasa bile, yatırımların bu durumu, krizin emekçi aileleri çok sert vuracağını gösterir. Yatırım yoksa istihdam büyümeye. Yatırım yoksa ekonomi kolay kolay harekete geçemez. Yatırım yoksa sermaye birikimi durmuş demektir. İşte bugün Türkiye’de olan budur.

Nereden vuracak?

Türkiye ekonomisi krize yuvarlandığında çeşitli alanlar zayıf halka niteliğiyle ön plana çıkacaktır. Bunların bilinmesi, işçi sınıfının politikaları açısından önem taşır.

- Ekonominin en büyük zaafı dış açık, yani döviz kazancının döviz ihtiyacına göre çok düşük olması. 2009’da ekonomi, tarihinde ilk kez, küçüldüğü halde dış açık verdi. Öyleyse kriz patlak verdiğinde bu açığı kapatmak en büyük problem olacak. AKP’nin ve burjuvazinin sözcüleri ikide bir döviz rezervlerinin tarihte görülmemiş derecede yükseldiğini hatırlatıyorlar. İy de, rezervlerin kısa vadeli borçlara oranı 2007’de yüzde 170 iken, bugün (2012’nin ikinci çeyreğinde) yüzde 84’e düşmüş durumda. Yani o çok övülen rezervler bir yılın altında vadesi olan borçları ödemeye yetmiyor! Türkiye ekonomisi muhtemelen çok ağır bir döviz krizi yaşayacak.

- İktidarın sözcüleri Türkiye’nin borcunun eskiye göre çok düşmüş olmasıyla övünüyorlar. Ama dış borç söz konusu olduğunda, düşen sadece kamu borcu. Özel sektör borcu tam tersine fena halde artmış durumda. Toplam özel sektör dış borcu 2005’te 84 milyar dolar iken bugün 212 milyar dolara

yükselmiş durumda. Bugünün sadece kısa vadeli özel sektör dış borcu bile (85 milyar dolar) 2005’in toplam özel sektör dış borcunu aşmış durumda!

- Demek ki, kısa vadeli borçlar ile özel sektör borçları büyük sorun. Buna karşılık, dış kaynak girişinin büyük kriz patlak vermeden önce bile küçülmeye başladığını hatırlamalıyız. 2011’in ilk yarısından 2012’nin ilk yarısına, bu giriş yüzde 31 azalmış durumda.

- Türkiye ekonomisinin bir başka büyük sorunu da uzun yıllardır ilk kez bütçe açığı olacak. Bu yılın sonu için konulan bütçe açığı hedefi 21 milyar TL iken, şimdi tahminler 33,5 milyar TL’ye yükselmiş durumda. Yüzde 60’a yakın bir şişme. Bunun anlamı şudur: 2009’da maliye politikalarını krizi aşmak için kullanan hükümetin bu manevra serbestisi bu sefer yoktur!

- Nihayet, Avrupa bankacılık sisteminin çökmesi, banka sektörünün önemli bölümü Avrupa sermayesinin elinde olduğu için bankacılığı çok fena şekilde etkileyecektir. Yani 2008-2009 krizinden farklı olarak banka sistemi de sarsıntı yaşayacaktır.

Avrupa’da şirketler felakete hazırlanıyor

Avrupa’nın birtakım ekonomilerinin çökmesinin ve avronun (euronun) dağılmasının ne büyük bir risk olduğunu ve Avrupa ve dünya ekonomisini nasıl korkunç bir sarsıntıya sürükleyeceğini anlamak için Avrupa şirketlerinin o güne nasıl hazırlandıklarına bakmak yeter. Fransız bankası Crédit Agricole Yunanistan’daki iştiraki olan Emporiki bankasının kasasını her gece boşaltıyor, sonra her sabah parayı geri yolluyor. Para gündüz gerekli, ne yapalım! Ama olur ya gece vakti Yunanistan drahmiye dönebilir! Fransız Bankası, Emporiki’yi sembolik 1 avroluk bir fiyata bir Yunan bankasına devretmeye hazırlanıyor! İspanya’dan gelen haberler daha iç açıcı değil. Şirketler oralardaki iştiraklerinde aktif ve pasiflerini

yalnızca o an gerekli nakit parayı ülkede tutup, gerisini İspanya’dan çıkaracak tarzda manipüle edip duruyorlar!

Sadece İspanya ve Yunanistan değil, bütün avro bölgesi topun ağzında belli ki. Visa Europe’un, yani ünlü kredi kartı şirketinin Avrupa şubesinin yönetimi, avronun çöküşü konusunda senaryo tartışmak için her hafta toplantı düzenliyor. PepsiCo ise avro bölgesi ülkelerinde kazandığı nakit parayı günlük olarak avro bölgesinden çıkartıyor! İlaç şirketi AstraZeneca avronun dağılmasının sonuçlarını incelemek üzere özel bir avro bölgesi kredi komitesi kurmuş durumda. Gelmekte olan fırtınanın Türkiye’yi de hallaç pamuğu gibi atmayacağını düşünmek için aklını yitirmiş olmak gerekiyor!

Sendikasıızlaştırma yasası!

Sendikalar ve Toplu İş İlişkileri Yasası, 18 Ekim'de meclisten geçti. Uzun süredir kademeli tazminatın kaldırılmasıyla birlikte tartışılan yasa işçi sınıfına müjde olarak sunuldu. Oysa sendikal örgütlenmenin önündeki engelleri koruyan bu yasa, Türkiye burjuvazisinin ihtiyaçlarına, AKP hükümetinin işçi düşmanı bir strateji olarak ortaya koyduğu Ulusal İstihdam Strateji Belgesi'nin hedeflerine göre hazırlandı. Dolayısıyla bu yasayı tek başına ele almak yetmez. Sermayenin daha büyük saldırılarının arifesinde toplu sözleşme, grev hakkı, sendikal örgütlenmenin tüm alanlarının yeniden belirlenmesi, organize edilmesinin bir ürünü olarak anlaşılabilir ancak.

6 milyon işçiye sendika yok!

Yasayla birlikte 30 kişinin altında işçi çalıştıran işletmelerde işten atılan işçilerin işe iadelerinin ve sendikal tazminat hakkının önü kapatılarak, sendikal nedenlerle işten atılmaya zorlanıyor. Türkiye'de İş Yasası'na tabi 1,4 milyon işyerinin yüzde 95'i 30'un altında işçi çalıştırıyor. Özel sektörde SGK'ya kayıtlı yaklaşık 12 milyon işçinin 6 milyonu yani yarısı 30'dan az işçi çalıştıran işyerlerinde çalışıyor. Esnek

ve güvencesiz çalışma koşullarının yaygın olduğu merdiven altı atölyelerde işçi sömürsü yasayla sağlamlaştırılıyor, sendika güvencesi tamamen ortadan kaldırılıyor.

Barajlar yasaklar berdevam!

Yüzde 10 olan işkolu barajı, kademeli olarak indirildi. Buna göre Ocak 2013 istatistiğinin yayımı tarihinden 1 Temmuz 2016 tarihine kadar yüzde 1; 1 Temmuz 2016'dan 1 Temmuz 2018 tarihine kadar ise yüzde 2 olarak uygulanacak. 1 Temmuz 2018'den itibaren ise nihai olarak baraj yüzde 3 olacak. Ancak patronların sözcüleri ayak oyunlarını gizleyerek "işkolu barajı kalktı, indirildi, toplu sözleşmenin önü açıldı" diye sayıklayadursun; iş kollarının birleştirilmesi nedeniyle eski işkolu barajı olan yüzde 10 aslında muhafaza ediliyor. Nasıl mı? Yasaya göre mevcut 28 işkolu sayısı 20'ye düşürülüyor. Örneğin, hava, kara ve deniz taşımacılığı taşımacılık adı altında birleştirilirken; deri ve tekstil sektörleri de tek işkolu (dokuma, hazır giyim ve deri işkolu) olacak. İşkollarının birleştirilmesiyle hali hazırda toplu sözleşme yetkisine sahip sendika sayısı 51 iken yeni yasayla sayı 22'ye düşüyor. Çünkü bir yandan iş-

kolu barajı sayısal olarak düşürülürken diğer yandan toplamda işkolunda çalışan sayısının artması ve Çalışma Bakanlığı'nun elindeki istatistiklerin temel alınması, durumu sendikalar aleyhine çeviriyor. DİSK'in araştırmasına göre 5 milyon işçi sendikaya üye olsa bile toplu sözleşme hakkında yararlanamayacak.

İşkolu barajının yanında işyeri barajı yüzde 50, işletme barajı ise yüzde 40 olarak belirlenmiş durumda. Yasaya göre sendika üyeliği ve istifası e-devlet üzerinden yapılacak, noter şartı kaldırılacak. Bu düzenleme, sendikaya üye olan yeni bir işçinin Çalışma Bakanlığı tarafından internet üzerinden kayıt altına alınmasına yol açıyor. Bu da patronların kendi işyerlerinde sendikaya üye olan işçileri derhal tespit etmesine olanak sağlayacak. Ayrıca sendikadan istifalarda da noter şartının kalkıyor olması, patronlar ve hükümet tarafından mevcut sendikasıızlaştırma ya da hükümet ve patron yanlısı sendikalara geçişi kolaylaştırmak için kullanılmak istenecektir.

Yasa, grev hakkıyla ilgili birçok yasağı korumaya devam ediyor. Buna göre dayanışma grevi, genel grev, işyeri işgali, iş yavaşlatma eylemleri yasadışı olarak kabul

ediliyor. Dünyayı sarsan ekonomik krizin bu topraklarda etkisini göstermesiyle birlikte sıfır zamlı sözleşmeler, kitlesel işten çıkarmalar gibi durumlarda işçi sınıfının elindeki silahlar yasadışı kabul ediliyor. Hâkim sınıflar, işçi sınıfının meşru eylem tarzlarını yasadışı cenderesine sokarak önlemine alıyor.

Aldanmayalım, aldatılmayalım

Bu yasa sendikal örgütlenmenin önündeki engelleri kaldırmıyor, sağlamlaştırıyor. Onlar işkollarıyla oynayarak, tarihler saptayarak, görünmez barajlar koyarak türlü türlü ayak oyunları yaparak işçi sınıfını kandıracaklarını sanıyorlar.

Aldanmayalım. Bu yasayla patronlar gülerken işçi sınıfının önündeki barajlar daha da sağlamlaştırılıyor. Barajları, engelleri, yasaları yıkacak güç bizdedir, işçi sınıfı örgütlerindedir.

Aldatılmayalım. Sendika bürokratlarının lafazanlıklarına kulak vermeyelim. Pazarlık masalarında ihanet protokollerinin altına imza atıp sonradan kıvrınlardan hesap soralım.

Kumlu suçüstü!

Mustafa Kumlu, Türk-İş'in başına AKP'ye borçlu bir başkan olarak geçti. Bu borcun diyetini de 2007'de ilk göreve geldiğinden beri işçi sınıfına ihanetle ödüyor. Sendikalar ve Toplu İş İlişkileri Yasası'nın meclisten geçişi sırasında bu ihanetlerine bir yenisini ekledi. Hem de suçüstü yakalanarak.

İşçi sınıfının, haklarını mücadele ile kazanma yolundan yürüyen kesimleri, yasanın meclis gündeminde tartışıldığı günlerde Ankara'nın sokaklarında gaz ve tazyikli su ile karşı karşıya kalırken Kumlu'nun kapalı kapılar ardından gizli görüşmelerde bakanlıkla anlaşığı ortaya çıktı. Mustafa Kumlu, yasa ile ilgili bakanlık ve TİSK (Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu) ile uzlaşmadıkları konuları, Çalışma Bakanı'nın takdirine havale eden bir protokole, üstelik Türk-İş yönetimine bile danışmadan imza attı. Yani kapalı kapılar ardında yaptığı pazarlık hakkından bile feragat etti.

Mustafa Kumlu, başta inkâr etmeye çalışsa da hem suç ortağı Hak-İş başkanı

Mahmut Arslan'ın protokolü deşifre eden açıklaması hem de 11 Ekim'de Türk-İş'in gazetelere verdiği çarşaf çarşaf ilanlar bu ihaneti tescillemeye yetiyor.

Türk-İş'in gazete ilanıyla kamuoyuna sunduğu beş itirazından sadece grev çadırı yasağı taslaktan çıkarıldı. Ancak hâlâ grev gözcüsü sayısını dörtle sınırlayan hüküm varlığını sürdürüyor. En önemli madde olan ve 30 kişiden az işçi çalıştıran işyerlerindeki 6 milyon işçiye sendika kapısını kapatan madde aynen geçti. Bu maddelerin arkasında duracak bir eylem iradesi göstermeyen Türk-İş yönetimi yasa geçtikten sonra da işçileri seferber etmek yerine Cumhurbaşkanı'ndan 6 milyon işçiyi ilgilendiren madde ile Türk-İş'le Hak-İş arasında bir dava konusu olan ve sendika kurucusunun işçi olmasını yeterli bulan maddenin veto edilmesi için talepte bulundu. İşçileri, daha yeni THY'de grev yasağını jet hızıyla onaylamış olan Abdullah Gül'le ilgili beklenti içine sokmak mücadeleyi harlamanın değil söndürmenin bir yöntemidir.

Mustafa Kumlu'nun ihanet sicili

- Kumlu'nun 2007 yılı sonunda Türk-İş'in başına gelir gelmez ilk icraatı, Asgari Ücret Komisyonu'nun belirlediği sefalet ücretinin altına muhalefet şerhi koymaması oldu. İşçi sendikaları adına komisyona katılan Türk-İş temsilcisi Kumlu, böylece 14 yıl aradan sonra ilk kez işçi, işveren ve hükümetin uzlaşması ile tamamlanan asgari ücret görüşmelerine imza atmış oldu.

- 2010 yılına damgasını vuran Tekel işçilerinin direnişini adım adım sattı.

- 2012'de çeşitli bahaneler öne sürerek 1 Mayıs'ı bölmek istedi. Ama başarılı olamadı sadece Sendikal Güç Birliği Platformu'ndaki sendikaların değil, kendisine bağlı başka sendikaların da DİSK ve KESK'in yanında Taksim Meydanı'nda yerini almasına engel olamadı.

- 2008'de işçi sınıfının emeklilik, sağlık ve benzeri alanlardaki haklarına en büyük saldırı olan SSGSS'de hareketi yarı yolda bıraktı.

- Taksim'in yeniden 1 Mayıs Meydanı olarak kazanılması mücadelesine 2008'de destek vermiş gibi görünürken 30 Nisan'da devletin saldırılarına davetiye çıkararak meydanı terk etti.

- Kıdem tazminatı için hükümet arada bir nabız yoklaması yapıp, kıdem tazminatının fona aktarılması yönünde yavaş yavaş ısındırma adımları atarken kılını bile kıpırdatmadı.

- Havacılıkla birlikte bazı işkollarına grev yasaklarının getirilmesine karşı mücadelede Hava-İş'e ve işten atılan 305 havayolu işçisine sırtını dönerek hükümete ortak oldu.

Tek suçlu Kumlu mu?

Türk-İş yönetimi, Kumlu'nun kendilerine danışmadan böyle bir protokole imza atmış olmasına tepki göstermiştir. Büyük olasılıkla 11 Ekim'deki gazete ilanı da bu tepkinin ürünü olarak yayınlanmıştır. Türk-İş yönetimi, Mustafa Kumlu'ya imzaladığı protokol üzerinden bir basınç oluşturmuş ve yasaya karşı bu yolla bir tavır belirtilmesini istemiş olabilir. Ama bugüne kadar Mustafa Kumlu'nun ihanetlerine ses çıkarmamış olmak, peşinden gitmekle Kumlu'nun ihanetlerine ortak oldukları gerçek. Kısa süre önce Kumlu'yu protokol dolayısıyla

eleştiren Türk Metal başkanı Pevrul Kavlak, Kumlu ile Cumhurbaşkanı'na veto çağrısı yaparak yine onunla birlikte işçileri yatıştırma rolüne birlikte soyunmuştur.

Türk-İş üyesi işçiler, Mustafa Kumlu başkan olduğu günden beri kendisine biçilen rolü oynuyor. Sermaye ve onun hükümeti ile işbirliği yapanın, bu işbirliğine göz yumup ortak olanın, işçi örgütünde işi yoktur. Türk-İş işçileridir. İşçiler! Siz de kendi rolünüzü üstlenin, bürokratların yalancı muhalefetiyle değil kendi gücünüzle defedin tescilli haini!

Hak-İş de ihanet içinde

Sendikalar ve Toplu İş İlişkileri Yasası, sendikal alanda bazı sendikaları bitirmeye çalışırken, bazı sendikaları ise palazlandırmaya hizmet edecek düzenlemeler içeriyor. Bu bağlamda Hak-İş muhtemelen yasadan yarar görecektir. Bu doğrultuda Hak-İş, işçi sınıfının bütününün çıkarlarını hiçe sayarak Türk-İş ile birlikte gizli pazarlıkları sürdürdü ve protokolün altına o da imza attı. Yani yalnız Mustafa Kumlu değil, Hak-İş bürokrasisi ve başkanı Mahmut Arslan da işçi sınıfına ihanet etmiştir.

Hak-İş üyesi işçiler, sendikalarının, kısa vadede dar çıkarları için hareket etmelerine, işçi

sınıfının aleyhine gizli pazarlıklar içine girmelerine karşı daha fazla sessiz kalmamalıdır. Tabandaki işçilerin çıkarları, hangi konfederasyondan olursa olsun diğer işçilerle birdir. Sendikal örgütlenmenin önüne dikilen her engel tüm işçilerin aleyhinedir. Bugün Hak-İş üyesi bazı işçilere dokunmayabilir. Ama sınıfın hakları bir bütün olarak geriletilince, yarın onlar da zarar görecektir. Bu nedenle tabandaki işçiler Hak-İş'in AKP'nin işçi bürosu gibi çalışmasına daha fazla izin vermemeli, diğer konfederasyonlardan işçilerle dayanışma içinde mücadele etmelidir.

Levent Dölek

Üniversite fetişizmi

Biz yıllardır "özerk demokratik üniversite" diye diye sermayenin projesine karşı üniversite emekçilerinin ve öğrencilerinin mücadelesinin ufuksuz bırakıldığını söyledik. Çünkü bu yaklaşım sermaye egemenliği altındaki bir toplumsal düzende, üniversitelerin sermayenin tanımadığından farklı biçimde özerk-demokratik bir işlev ve işleyişe sahip olabileceği ütopyasını yaydı durdu. Bu, bir tür solcu-demokrat fildişi kule tanımıydı. Üniversitenin fetişleştirilmesiydi. Bu üniversite fetişizminde sınıf mücadelesine yer yoktu. Onun yerine ilericiliğin gericiliğe, çağdaş düşüncenin ortaçağa, demokrasinin YÖK sultasına karşı savaşı vardı. Biz sınıf dedikçe, "özgür emekçiler üniversitesi" dedikçe dogmatik olmakla güncel mücadelenin gereklerini görmezden gelmekle suçlandık. Peki, gerçekten durum böyle mi?

Bir bakalım... 50d'li asistanların mücadelesi önemli bir turnusol işlevi görmüştür. İş güvencesiz asistanlar iş güvencesi talep ederken solcu-demokrat cenahtan sürekli burun kıvrımlar, çatlak sesler duyulmuştur. Üniversite fetişizmine tutulmuş pek çok "solcu-demokrat", asistanların iş güvencesi talebinde akademik çalışmalar ve bilimsel üretkenlik açısından tehdit görmüştür. Asistanlar her koşulda bir özlük hakkı olarak iş güvencesini savunmuş ama karşısında asistanını işten atan anabilim dalı başkanlığına akademik özerklik gereği karışmayan "solcu-demokrat" hocalar bulmuştur. Yine asistanların haklarını çiğneyen, disiplin cezaları yağdıran, sendikacıları süren rektörler, aynı "solcu-demokrat" görüş tarafından görece demokratik, diyalog kurmaya müsait gibi sıfatlarla savunulabilmiştir.

Ahışığız bunlara. YÖK başkanları Kemal Gürüz'ler, Erdoğan Teziç'ler de yine çağdaş kimlikleri ile türban yasağını militanca savunarak fildişi kuleyi ortaçağ gericiliğine karşı savundukları için bazı "solcu-demokrat"lardan destek görmüşlerdi. İkisi de üniversitede sermayenin sözcülüğünü yapmışlardı. Kemal Gürüz, 1994 TUSİAD raporunun, Erdoğan Teziç ise TUSİAD'ın 1992 yılında hazırladığı Anayasa taslağının bizzat yazarlarıydı.

Şimdi, YÖK tarafından üniversitelere gönderilen "Yeni bir yükseköğretim yasasına doğru" başlıklı metin, üniversitelerde sermayenin dolaysız hâkimiyetini sağlayacak yeni bir saldırıyı haber veriyor. Mali özerklik adı altında üniversitelerin kendi yağında kavrulması, fiilen "parayı veren düdüğü çalar" sistemini üniversiteye sokuyor. Taslakta, büyük üniversitelerin kurulacak konseyler tarafından yönetilmesi, bu konseylerde de o ilin en çok vergi veren ya da üniversiteye bağış yapan işadammının bulunması savunuluyor. Asistanların 50d-33a ayrımı olmaksızın proje bazında güvencesiz istihdamı, tüm öğretim üeleri için ise şirketlerdeki gibi perfor-

mans kriterleri, en az elemanla en çok çıktığıyı sağlayacak norm kadro uygulamaları öngörülüyor.

Sermaye açıkça saldırıyor ama karşısında bir sınıf mücadelesi cephesi yerine yine solcu-demokratik bir sınıf işbirliği hattı kuruluyor. Amerikan tipi piyasacı devlet üniversitesinin iki güzide modeli olan ODTÜ ve Boğaziçi Üniversitesi'nin yeni taslağa karşı çıkışı solcu-demokrat cenahta ayakta alkışlanıyor. Mesela, Evrensel "Boğaziçi, hükümete ve YÖK'e ders verdi" diye başlık atıyor, sonra da aslında Boğaziçi Üniversitesi (B.Ü.) açıklamasının hiçbir yerinde geçmediği halde B.Ü. senatosunun parasız üniversiteyi savunduğunu yazıyor. Birgün haberi aynen paylaşıyor. Oysa B.Ü.'nün dediği sadece ekonomik yoksunluk yaşayanların üniversite öğreniminden dışlanmaması için kaynak ve destek sağlanması. İkisi arasında okyanuslar kadar fark var. Parasız üniversite emekçilerin talebi. Boğaziçi'nin söylediği türden destek ve kaynaklar ise Batı üniversitelerinde de var ve aynı cümlelerin benzerlerini AKP'nin programında bile görmek mümkün. Açın bakın!

Öğrenci Kolektifleri de aynı tuzığa düşenler arasında. Daha önce Beyazıt'ta burası işyeri değil diyerek "bu işyerinde grev vardır" pankartına saldıracak kadar üniversite fetişizmine kapılmış Kolektiflerin, demokrasi ve özerklik aşkının onları tamamen sınıf körü ettiğini görüyorum. Bu körlük onları, sabah "güvencesizlik", "piyasalaştırma" deyip akşam ABD tipi, iş güvencesinin en fazla ayaklar altına alındığı, radikal 50d'ci, piyasacı bir devlet üniversitesi olan Boğaziçi Üniversitesi'ni savunmaya itiyor.

Bugün, özerklik ve demokrasi adına AKP yaklaşımına karşıt gözüken ODTÜ ve Boğaziçi aslında sermayenin tuttuğu köprübaşlarıdır. Nitekim Cumhurbaşkanı iki üniversitenin de rektörlerini yanına çağırmıştır bile. Şimdi B.Ü. ve ODTÜ'nün tüm akademiye vereceği piyasacılık derslerine hazır olun.

Sınıf mücadelesi sadece Zonguldak'taki madende, Gebze'deki fabrikada, İkitelli'deki atölyede olur zannedenler üniversiteyi fetişleştiriyorlar. Oysa bugün üniversitede gerçek bir sınıf mücadelesi yaşanmaktadır. Taşeron işçilerden asistanlara iş güvencesi ve özlük hakları için her gün mücadele veriliyor. Çoğunluğu proleter ve emekçi ailelerin çocukları olan öğrenciler yemekhane zamlarına, ikinci öğretim harçlarına, yurtların kötü koşullarına karşı ayakta. Bu mücadeleler birleşmelidir. Tüm işçi sınıfının dikkati üniversitenin üzerine çekilmeli, sermayeye ve onun üniversitedeki tüm ajanlarına karşı bir sınıf cephesi kurulmalıdır. Özerkliğin yalancılığına da beş para etmediğini yeterince gördük. Herkes sınıfını bilsin, safa gelsin!

Gerçek diyor ki:

İkinci Saraçhane Mitingi için ileri!

- Toplu sözleşme hakkı, sayısal ayak oyunlarıyla düzenlenemez! Bütün işçilere barajsız, engelsiz, ayak oyunsuz toplu sözleşme hakkı!
- 30 işçiden az işçi çalıştıran işyerlerinde sendikal güvence kaldırılıyor. İşyerinde kaç işçinin çalıştığına bakılmaksızın herkese iş güvencesi, sendika ve toplu sözleşme hakkı!
- Sendikal örgütlenme önünde hiçbir yasal ya da fiili engel kabul edilemez. Sendikalaşmayı engelleyen haksız işçi çıkartan işyerlerinde fabrika işgalleri, işçi denetimi ve kamulaştırma!
- Yasaya karşı Ankara meydanlarında direnen sendikalar, gücünü genişleterek ve sağlamlaştırarak sürdürmelidir. Konfederasyon ayrımı yapmadan DİSK ve Sendikal Güçbirliği

Platformu arasında sürekli bir mücadele platformu oluşturulmalıdır. İsmen muhalefette olan sendikalar fiilen de muhalefete ve mücadeleye çekilmelidir.

- Sendikasılaştırma yasasına karşı, Türk-İş bürokrasisi gibi Cumhurbaşkanı'na çağrıda bulunmak, CHP gibi işi Anayasa mahkemesine havale etmek işçileri oyalamaktır. Sendikasılaştırma yasasını işçilerin mücadelesi hükümsüz kılabilir. Aynı 1961'de grev hakkı için yapılan büyük Saraçhane mitingi ve grev hakkını grev yaparak alan Kavel işçileri gibi izlenmesi gereken yol yeni Saraçhane mitinglerinden, Kavel grevlerinden geçiyor!

Türkiye'de sınıf mücadeleleri tarihi semineri başlıyor!

Türkiye solu, Türkiye'nin tarihini büyük ölçüde devletin tarihi olarak açıklamış, devletin temeline de sınıfların yerine bazı sınıf dışı sosyal kategorileri (aydınlar, devlet bürokrasisi vb.), daha da yaygın olarak fikirleri yerleştirmiştir. Bu yaklaşım(lar), özellikle 20. yüzyılın ilk yarısında Türkiye toplumunda sınıfların varlığını reddeden burjuva ideolojisi (en başta Kemalizm) ile aynı yolun yolcusudur. Ayrıca, Türkiye tarihini sınıf mücadelesi bakış açısının dışında devlet merkezli bir yaklaşımla anlamaya çalışan "sivil toplumcu" çerçevenin de etkisi altındadır. Bu yaklaşım(lar)ın Marksizmle en ufak bir ilişkisi yoktur.

Devrimci Marksizm dergisi tarafından düzenlenen bu seminer, modern Türkiye'nin tarihinin esas olarak bir sınıf mücadeleleri tarihi olarak kavranması gerektiği fikri üzerinde yükseliyor. Bu tarihin değişik dönem noktalarında sınıflar arasındaki mücadelenin nasıl belirleyici olduğunu ortaya koymaya çalışacağız. Esas kaynak olarak Sungur Savran'ın *Türkiye'de Sınıf Mücadeleleri* kitabını kullanmakla birlikte, aynı zamanda bazı başka çalışmalardan da yararlanacağız.

Türkiye'de sınıf mücadeleleri tarihi

Program
4 Kasım 2012
Türkiye'de ilk burjuva devrimci hareketler ve birinci burjuva devrimi (1908)
18 Kasım 2012
İkinci burjuva devrimi: Cumhuriyet'in kuruluşu
2 Aralık 2012
Darbeler: birinci kuşak (1960, 1971, 1980)
16 Aralık 2012
Kürt sorunu
23 Aralık 2012
12 Eylül'den bugüne sınıf mücadeleleri
6 Ocak 2013
Darbeler: ikinci kuşak (1997, 2007)

Konuşmacılar
Sungur Savran
Osman Tiftikçi
Mustafa Kemal Coşkun
Kurtar Tanyılmaz
Levent Dölek

Seminerler, iki haftada bir Pazar günleri saat 15:00'te Devrimci İşçi Partisi İstanbul İl Örgütü konferans salonunda gerçekleştirilecektir.
Adres: Fatih Sultan Mehmet Caddesi No. 150, Şark Han, Kat 2, Okmeydanı-Şişli (Cemal Karamürşit Salonu karşısı)

ABD seçimlerinden sonra

AKP milletvekili Şamil Tayyar “üç saat içinde Şam’dayız” heyecanında. Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu’nun parmağı tetikte. Şam’da kahramanlar gibi karşılayacağı günün hayaliyle tutuşuyor. AKP hükümetinin bir “savaş kabinesi” haline gelmesine ram seçimleri yaklaşırken Obama başına bir bela almak istemedi. O kadar savaş aleyhtarlığı yapmış, şimdi bir Ortadoğu savaşını başlatıyorken nasıl üstlensin? Ama seçim sonrasında dikkat! Obama seçilirse derhal, Romney seçilirse Ocak’tan itibaren, şayet Beşar Esad bir savaşın merkezi haline gelebilir. Türkiye işçi sınıfına, bütün halkı yanına alarak bu savaşı durdurma, durduramazsa sınıf mücadelesine girişmiş bir ülkenin, komşusu olan bir ülkede iç savaş devam ederken, kasıtlı olduğuna dair hiçbir iddia ileri sürülemeyen bir bombalamayı uluslararası hukuk ihlali sayıp, buna cevaben o ülkeye savaş açmaktan söz etmesi gülünçtür. Üstelik, Türkiye’nin Irak sınırları içinde yaptığı bütün askeri operasyonlar, o ülkenin kuzeyinde kendi ulusal güvenliğini tehdit ettiğini ileri sürdüğü bir askeri gücün (PKK’nin) bulunmasına dayandırılmıştır. Türkiye’nin Hatay ilinde Suriye yönetimine karşı iç savaş başlatan güçleri barındırdığını dünya âlem biliyor. Aradaki fark ne? İkiyüzlülüğün bu kadarı biraz fazla olmuyor mu?

Komşum Türkiye uyuyor, aman gürültü

Tayyip Erdoğan ve Ahmet Davutoğlu, Türkiye toplumuna bir Suriye savaşı satmaya çalışan seyyar satıcılar gibiler. Hangi toplantıya gitseler, nerede konuşsalar, konu hep dönüp dolaşıp neden Türkiye’nin Suriye ile savaş yapması gerektiğine geliyor. Bununla da yetinmiyorlar, provokasyon üstüne provokasyon yapıyorlar. Suriye karasularına askeri uçak yolluyorlar. Rusya’dan Suriye’ye giden yolcu uçağını indiriyorlar. Ermenistan’ı bile işin içine katıyorlar. Suriye’den gelen havan toplarının kimin tarafından atıldığını bile araştırmadan misilleme yapıyor, meclisten tezkere çıkarıyor, tankları sınıra yığıyorlar.

Nedir gerekçeleri? Bu soruyu sormak gerekçelerinin ne kadar kof olduğunu görmek demek!

Uluslararası hukukun ihlali:

AKP hükümeti, özellikle beş insanımızı yitirdiğimiz Akçakale olayının “uluslararası hukukun ihlali” olduğunu, Türkiye’nin buradan doğan haklarını kullanacağını söyledi durdu. Bu en önemli gerekçe, çünkü muhtemelen gelecekte bir savaş çıkarsa, büyütülmüş bir Akçakale dramının toplumda yarattığı infiale dayandırılacak. Kendisi 1990’lı yıllardan itibaren egemen bir başka devletin, yani Irak’ın topraklarını defalarca bombalamış, birkaç kez de karadan işgal

etmeye girişmiş bir ülkenin, komşusu olan bir ülkede iç savaş devam ederken, kasıtlı olduğuna dair hiçbir iddia ileri sürülemeyen bir bombalamayı uluslararası hukuk ihlali sayıp, buna cevaben o ülkeye savaş açmaktan söz etmesi gülünçtür. Üstelik, Türkiye’nin Irak sınırları içinde yaptığı bütün askeri operasyonlar, o ülkenin kuzeyinde kendi ulusal güvenliğini tehdit ettiğini ileri sürdüğü bir askeri gücün (PKK’nin) bulunmasına dayandırılmıştır. Türkiye’nin Hatay ilinde Suriye yönetimine karşı iç savaş başlatan güçleri barındırdığını dünya âlem biliyor. Aradaki fark ne? İkiyüzlülüğün bu kadarı biraz fazla olmuyor mu?

Ulusal güvenliğe tehdit:

AKP hükümeti gittikçe daha fazla ABD devleti gibi konuşmaya başladı. ABD, durup dururken ulusal güvenliğini her türlü korsanlığın gerekçesi olarak ilan eder. Şimdi AKP hükümeti de öyle yapıyor. Suriye hükümeti kendi halkına karşı suçludur. Mülksüzlerin devrimci ayaklanması emperyalizmin ve bölge gericiğinin beslediği çetelerin savaşına dönüşmeden önce halka zulüm uygulamıştır. Ama devletin kendi halkıyla ilişkisini belirlerken, “komşum Türkiye uyuyor, aman gürültü yapmayayım” demek gibi bir görevi yoktur. Siz mahallenin kabadayısı mısınız? Üstelik, bugün

Suriye’deki savaş Türkiye için tehlike oluşturuyor. Suriye’nin, en udi Arabistan’ın Vahlahlı çetelerini o ülkeye kendi isteğiyle boylu boyunca girmiyor. Suriye hükümeti kendi halkına karşı suçludur. Mülksüzlerin devrimci ayaklanması emperyalizmin ve bölge gericiğinin beslediği çetelerin savaşına dönüşmeden önce halka zulüm uygulamıştır. Ama devletin kendi halkıyla ilişkisini belirlerken, “komşum Türkiye uyuyor, aman gürültü yapmayayım” demek gibi bir görevi yoktur. Siz mahallenin kabadayısı mısınız? Üstelik, bugün

İnsani trajedi:

Suriye’de önce devletin kitleler olarak kınan iki tarafın birbirine yollar verdiğini doğ bu insani trajedinin s

Gerçek nedenler

Tayyip Erdoğan ve Ahmet Davutoğlu’nun “Suriyeli kardeşlerimiz” için döktükleri gözyaşları bütünüyle ikiyüzlülüktür. Kapitalist devletler insani yardımı her zaman çıkarlarını gizlemek için bir örtü olarak kullanırlar. AKP hükümetinin Suriye’ye karşı savaş açmasının eşliğine gelmiş olmasının nedenleri bambaşkadır. Türkiye burjuvazisinin ve devletin çıkarlarıyla ve AKP’nin Türkiye’nin bölgesel rolü konusundaki stratejisiyle ilgilidir bu nedenler.

Türkiye burjuvazisinin bölgesel nüfuz politikası:

Türkiye burjuvazisi, ihracatıyla, büyük ölçekli inşaat faaliyetleriyle, giderek bankalarının ve sanayi şirketlerinin gözlerini dışarıya çevirmesi ile belirli bölgelerde (Ortadoğu, Balkanlar, Kafkasya, Orta Asya, giderek Afrika) ekonomik faaliyetlerini kolaylaştıracak ve güvence altına alacak bir nüfuz politikasına ihtiyaç duyuyor. Sovyetler Birliği çökeli beri bunun siyasi ortamı da bir ölçüde oluşmuştur. Turgut Özal’dan 1990’lı yılların sonunun dışişleri bakanı İsmail Cem’e, oradan Tayyip Erdoğan ve Ahmet Davutoğlu’na kadar geliştirilen yayılmacı politikanın temelinde bu yatmaktadır. Suriye ile ilgili olarak sürdürülen politika, Ortadoğu çapında ve daha ötede bütün Arap dünyasında böyle bir hegemonya çabasının parçasıdır.

AKP’nin, ABD emperyalizminin Müslüman dünyadaki aktarma kayışı olma stratejisi:

Arap devriminin patlak vermesinden bu yana AKP, ABD tarafından bütün liberal İslamcı hareketlere (Müslüman Kardeşler, Tunus’ta Ennahda vb.) model olarak sunulmaktadır. AKP hükümeti, Suriye’de katliamı önleyen güç

olarak bütün Arap dünyasında prestij kazanmanın yanı sıra, hiç olmazsa bugüne kadar Suriye’ye boylu boyunca dalmaktan çekinen ABD’nin adına bu meseleyi çözerek kendini daha da vazgeçilmez kılmak yolunda yürümek ve Suriye’de Müslüman Kardeşlerin güçlenmesiyle yeni bir üstünlük kazanmak istiyor.

Türkiye devletinin Batı Kürdistan (Rojava) korkusu:

Sadece AKP değil, Türkiye devletinin tamamı, Suriye krizinin yaratacağı iktidar boşluğunda Suriye Kürtlerinin özerklik ya da bağımsızlık elde etmesinden, daha da önemlisi bunu PKK’ye yakın PYD hegemonyasında başarısından başlangıçtan itibaren korkuyordu. Temmuz sonunda bu bölgede (Rojava) ortaya çıkan durum tam da korkulanın gerçekleşmesi anlamına geliyor. Suriye ile çıkarılacak bir savaşta Türkiye’nin ilk çabası Rojava’daki özerk yönetimi ezmek olacaktır.

Türkiye’nin İran’ın nükleer güç olmasını engelleme çabası:

Türkiye devleti, hem hükümet kanadıyla (çünkü İran Şii’dir), hem asker kanadıyla (çünkü İran bir tehdit olarak algılanmaktadır), hem de muhalefetiyle (çünkü CHP, İslami Cumhuriyeti tehdit olarak görür), İran’ın nükleer bir güç olmasını engellemek istiyor. Tayyip Erdoğan bu yüzden Suriye’yi uzun süredir İran’dan koparmaya, İsrail’le barıştırmaya çalışıyor. Bu yöndeki diplomatik çabası, 2008 sonunda İsrail’in Gazze’ye savaş açmasıyla akamete uğradı. Dip-

lomatik yolla elde edilemeyen amaç (Suriye’yi İran’dan koparmak) şimdi askeri yöntemlerle gerçekleştirilmek isteniyor.

Tayyip Erdoğan’ın Ortadoğu’da Sünnilerin lideri olma hevesi:

İran’a karşı mezhep temelli mücadele Suudi Arabistan’ın ve öteki Körfez ülkelerinin yerleşik politikasıdır. Suriye içindeki mücadele de Süddilerin ve Katar’ın çabasıyla bir mezhep savaşına dönüştürülüyor. Erdoğan, hem kendi tabanını tatmin etmek için, hem de Ortadoğu’da Sünnilerin lideri konumuna yükselebilmek için boylu boyunca onlarla ittifaka girmiştir. Burada, AKP hükümetinin dünya ekonomisinin depresyonu bağlamında Körfez sermayesini (İslami finans) bir sığınak olarak görme stratejisi de önemli rol oynuyor. Erdoğan bu yüzden Vahhabiliğin fedaisi haline gelmiştir. Bu üç ülke ateşle oynuyorlar: Suriye savaşı bu yüzden dolaysız biçimde Ortadoğu çapında bir Sünni-Şii savaşına dönüşebilir.

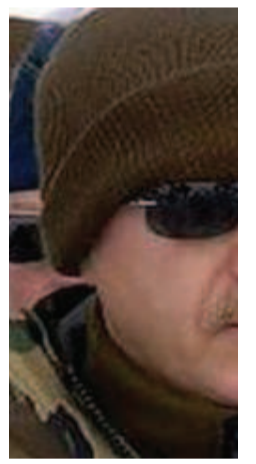
İşte gerçek nedenler! Her kim Türkiye burjuvazisinin yayılmacı politikasına destek vermek, emperyalizme hizmet etmek, Kürtlerin özgürlüğünü engellemek, Suudi Arabistan’ın gerici Vahhabiliğini güçlendirmek, Erdoğan’ı kahraman haline getirmek istiyorsa, Suriye savaşının yanında dursun. Biz karşıyız!

Ateşle oynamayı

AKP’liler “üç saatte Şam’dayız” kolaycılığındalar. Kim bilir belki de olur! Ama kendilerini üç günde cehennemin orta yerinde bulabilirler! Bu bizi çok üzmezdi... Ancak ne yazık ki, Türkiye’yi de sürükleyecekler!

• Herkes biliyor, emperyalizm, Suudi gericiği ve Türkiye, Esad rejimini İran’ı zayıflatmak için zorluyor. Ya Türkiye Suriye’ye savaş açınca İran da Türkiye’ye savaş açarsa. Üç saatte Tahran’a da girebilecek misiniz? 22 milyonluk Suriye’yi nasılsa ezeriz diye düşünenler, 75 milyonluk İran’ı da kolayca halledebileceklerini düşünüyorlar mı?

• Herkes biliyor, Suudi Arabistan, Suriye’deki savaşı Ortadoğu çapında bir Sünni-Şii yarışını derinleştirerek İran’ı sıkıştırmak amacıyla kullanıyor. Ya Türkiye’nin Suriye’ye girişi Ortadoğu

çapında böyle bir m kirtirsa, üç saatte gi halt edeceksiniz?

• Herkes biliyor, ABD’nin rejim d “dur!” demek amacı Suriye ABD’nin ve Su

Batı Kürdistan

İrak’ın kuzeyinde bir Kürdistan Bölgesel Hükümeti’nin kurulmasından sonra şimdi de Suriye’nin kuzeyinde bir özerk bölge kurulması, Kürdistan’ın Birinci Dünya Savaşı sonunda dörde bölünmüş bir ülke olduğu gerçeğini Türkiye’ye nihayet açıkça gösterdi. Türkiye devletinin kurmayları, özel olarak da AKP hükümeti, bir süredir zaten Kürt sorununu ele alırken bu gerçeği hareket noktası yapıyorlardı. Bunun sonucu, Irak’taki Kürdistan parçasını bir nüfuz alanı, bir yarı-sömürge haline getirme yolundaki projenin güçlenmesi oldu. Şimdi Suriye Kürdistanı’nın (Rojava) ortaya çıkması, projenin yeniden değerlendirilmesi anlamına geliyor. İlke olarak Irak Kürdistan’ında oluşturulacak bir yarı-sömür-

genin Rojava’yı da genişletilmemesi için Ama Rojava’daki o kımından PKK’ye yak gemonyası bütün oy ye devleti bu sorunu çözmek istiyor. Ya kendine yakın güçle ye uğratmasını sağla da Türkiye PYD’yi (çok riskli). Suriye’yi bu ikinci tür politika

Rojava gerçeği harekete için de mü ciddi şekilde tadil edisine karşı, hatta ge muş, ABD yanlısı t (Barzani) dümende o

'a tufan!

Tayyip Erdoğan, Suriye halkının kendisini ak kaldı. Elini ABD ve NATO tutuyor. ABD itmiş olmanın sorumluluğunu tam seçime ad'ın işi başka türlü görülemediyse, Suriye adalesine çevirme görevi düşüyor!

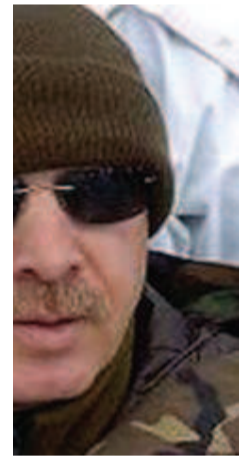
yapmayayım!

ürkiye'nin güvenliği orsa, bunun esas ne-
peryalizmin ve Su-
habi gericiliğinin si-
eye salmasıdır. Tür-
Suriye iç savaşına
iş, sonra da şikâyet
nliğime tehdit var!"
içinden. Çıkıyor-
ren terler!

evrimci halk kitlele-
atledildiği, şimdi de
karşılıklı olarak ka-
rudur. Ama Türkiye
orumlularından biri-

dir. İç savaş kışkırtan başlıca güçlerden
birdir. Üstelik Türkiye Suriye'ye karşı
savaş açarsa, ölümler azalmayacak arta-
caktır. Ayrıca, Suriye halklarından kayıp-
lara, bugüne kadar savaştan zarar görme-
miş Suriye'nin Kürt halkından kayıplar
da katılacaktır. Yetmedi, birçok Türk ve
Kürt genci de Türk Silahlı Kuvvetleri'nin
Suriye operasyonlarında hayatını yitire-
cektir. En kötüsü, Türkiye'nin Suriye'ye
savaş açması, AKP hükümetinin de kat-
kısıyla bir barut fıçısına dönüştürülmüş
olan Ortadoğu çapında bir savaşı bile
tetikleyebilir. İnsani trajedi neymiş, siz o
zaman görürsünüz!

n!

mezhep savaşını kış-
rdığınız Şam'da ne

or, Rusya Suriye'yi
leğişikliği dizisine
yla savunuyor. Tür-
udi Arabistan'ın fe-

dailiğine soyunduğu takdirde, Rusya'nın
Türkiye'yle bozuşmayacağını kim ga-
ranti ediyor? En son Gürcistan'da Saa-
kaşvili bu bölgedeki ülkeler açısından
Rusya ile uğraşmanın ne kadar büyük
bir maliyeti olduğunu yaşayarak öğren-
di: önce 2008 savaşını yitirdi, ülkesini
böldürdü, sonra da iktidarı kaybetti.
Türkiye Gürcistan değil elbette, ama
ders derstir!

- ABD sivil asker bir milyondan fazla Iraklı'nın ölümüne yol açmanın yanı sıra, Irak'ta kendisi de 5 bine yakın ölü bıraktı, 35 bin askeri de yaralandı. Binlerce asker memleketine dönüştü intihar etti. Yüz binler post-travma sendromu yaşıyor, ailelerine de yaşıyor. Siz ABD'den daha mı iyi kıvracaksınız bu işi?

Ateşle oynamayın! Hesabını sorarız!

ve Kürt sorunu

kapsayacak tarzda
n hiçbir neden yok.
luşumda siyasi ba-
ın olan PYD'nin he-
unu bozuyor. Türki-
iki yoldan birinden
Barzani Rojava'da
rin PYD'yi yenilgi-
yacak (çok zor), ya
askeri olarak ezecek
e olası bir savaş, işte
nın aracı olacak.

Türkiye'deki Kürt
icadelenin verilerini
liyor. Güneyde ken-
çmişte düşmanı ol-
bir siyasi önderliğin
ılması, Kürt hareketi

için Türkiye sınırları dışında bir atılım
olanağını ciddi şekilde sınırlamıştı. Ama
Rojava'daki özerk bölge yeni bir ufuk
açtı. Şimdi Kürt hareketinin çok daha
Ortadoğu ölçekli düşünmeye ve hareket
etmeye başlaması beklenir.

Suriye muhalefeti kontrolden çıkıyor!

Ahmet Davutoğlu'nun Suriye poli-
tikası sapır sapır dökülüyor! Bundan bir
yıl önce büyük tantana ile kurulmuş olan
Suriye Ulusal Konseyi darmadağınık
durumda, artık sözünü bile ettiremiyor.
Onun askeri kanadı gibi planlanan Özgür
Suriye Ordusu ise hiçbir biçimde merkezi
bir komuta kontrol mekanizması kurabil-
miş değil. Ülke içinde savaşmakta olan
grupların önemli bir bölümü hem Özgür
Suriye Ordusu'ndan hem de birbirinden
büyük ölçüde bağımsız.

Bunun emperyalizm ve yandaşları
açısından yarattığı ilk tehlike Suriye'nin
Libyalaşması. Bilindiği gibi, zaten bir
aşiretler ve bölgeler mücadelesi olarak
başlamış olan Libya ayaklanmasının son-
unda merkezi bir hükümet kurulmuş
olduğu halde, aşiretler ve savaş ağaları
silahlarını bırakmamakta ısrar ediyor.
Bu yüzden şimdi ABD, Libya merkezi
devletinin iktidarını pekiştirmek üzere,
bu milisleri silahsızlandırmak amacıyla
kendisi adım adım işin içine giriyor.
Suriye'de mücadele bölge ya da aşiret te-
melinde başlamadı. Suriye, her biri başka
bir gücün (Katar, Suudi Arabistan, Tür-

kiye, El Kaide vb.) etkisinde olan savaş
ağalarının eline kalacak. Buna, hâlâ dev-
rimin başlangıçtaki doğrultusunda yürü-
mek isteyen birtakım yerel meclislerin
milislerini de eklemek gerekiyor.

İkinci büyük tehlike, bu savaş ağaları
arasında ABD'nin ve Türkiye'nin
istediğinden çok daha radikal İslamcı
grupların üstünlük sağlaması olasılığı.
Türkiye'nin Suriye Müslüman Kardeş-
lerine destek verdiği herkesin bildiği bir
hakikat. Kimi kaynak Katar'ın da aynı
çizgide olduğunu belirtiyor. Ama Suudi
Arabistan farklı. Suudilerle Katar arasına
kara kedi girdi. Suudiler Selefî İslamcı-
ları, yani çok daha radikal bir dizi akımı
destekliyor. Bu devlet politikasının yanı
sıra, ABD'deki "televanjelistler" gibi Su-
udi televizyon kanallarında son derecede
radikal Sünnî İslamcı fikirler savunan
Suriyeli mülteci Şeyh Adnan Arur ("te-
leselefilik" mi diyelim?) gibileri de yan-
gına körükle gidiyor. Suriye'de savaşan
güçler arasında Suudilerin Selefilerinden
farklı olarak, Suudi Arabistan rejimine de
karşı olan cihadiler var. Bunlar bütün İ-
slam dünyasında, özel olarak da Suriye'de

hilafet yönetimi oluşturmak için mü-
cadele ediyor. Bunlar arasında Irak El
Kaidesi, ABD ordusuna ve Irak silahlı
kuvvetlerine karşı mücadelesinde kazan-
dığı deneyim sayesinde ön plana çıkıyor.
Bu yabancı cihadilerin yanı sıra Suriye
köktendincilerini örgütleyen Cephelül
Nusret (Allah'ın Yardımı Cephesi) güç
kazanıyor. El Kaide'nin de onunla işbir-
liği yaptığını dair bazı haberler sızıyor.
Ayrıca Ahrar el Şam (Büyük Suriye'nin
Hür İnsanları) ve Sokur el Şam (Büyük
Suriye'nin Şahinleri) gibi örgütler de var.

Toz duman dağıldığında Suriye de
Libya ve Irak gibi olabilir. Libya'ya yu-
karıda değindik. Irak ise ABD savaşın-
dan İran'ın müttefiki olarak çıktı! Ya Su-
riye de El Kaide'nin eline düşerse? Tabii
emperyalistler de bu tehlikenin farkında.
Suriye Dostları'nın İstanbul toplantı-
sında "Suriye devletinin kurumlarının
ayakta kalması" konusunda belirtilen
hassasiyet boşuna değil. Şimdilerde esas
yöneliş Esad'a karşı bir ordu darbesi gibi
görünüyor.

Gerçek diyor ki:

Mezhep savaşı değil, sınıf savaşı!

- Emperyalistler, Arap gericiliği ve Türkiye, Suriye devriminin önünü kesmiş, halk ayaklanmasını savaş ağalarının yönetimindeki silahlı çetelerin askeri mücadelesine dönüştürmüştür. Bazı yörelerde mülksüzler hâlâ kendi hedefleri doğrultusunda meclisler kuruyor. Bunları desteklemeliyiz. En önemlisi, Suriye devriminin soluğunu yitirdiği anda yarattığı Rojava özerk bölgesini savunmalıyız. **Hükümet, elini Rojava'dan çek!**

- Türkiye'nin Suriye'ye açacağı bir savaş, ancak Türkiye burjuvazisinin, emperyalizmin ve Vahhabi Suudi Arabistan'ın çıkarlarını ilerletmeyi amaçlayabilir. Türkiye'de halkın ezici

çoğunluğunun böyle bir savaşta en
ufak bir çıkarı yoktur. Ne Sünnisi ve
Alevisi ile işçi sınıfının ve emekçilerin,
ne de Kürtlerin. Hep birlikte haykırıl-
ım: **Suriye'ye sefer olmasın, olursa
zafer olmasın!**

- Suriye'deki savaştan demokrasi de çıkmaz, yoksulların sorunlarına çözüm de. Bu savaşı olanaklı kılan Türkiye'nin gerici askeri güçlere verdiği destektir. Silahlı savaş ağaları Hatay'da ellerini kollarını sallayarak dolaşılıyor. Lübnanlı araçlar yoluyla Suudiler ve Katarlılarla pazarlık ediyor. **Mültecilere bütün hakları verilsin! Paralı askerleri kovun!**

- "Komşularla sıfır sorun" diye başlayan Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, Suriye'nin yanı sıra, İran ve Irak'la, hatta Rusya ile de savaş tehlikesi doğuran bir politikanın mimarı olmuştur. **Dış savaş bakanı Davutoğlu görevden alınsın!**

- Suriye'ye açılacak bir savaş, Avrupa'dan Türkiye'ye doğru gelmekte olan ağır ekonomik kriz koşullarında, halkın boğazından kesilenin, savaş uçaklarına, tanklara, füzelere harcanması anlamına gelecektir. Bu savaş üstelik Ortadoğu çapında Sünni ve Şiiiler arasında bir kardeş katliamı doğurma yeteneğine sahiptir. **Mezhep savaşına karşı sınıf savaşı!**

Dilek Pir

“Nâzım’ı anlamayanlara hitaben”

Sosyal paylaşım sitesi twitter’da yazdıkları nedeniyle Fazıl Say hakkında “halkın bir kesiminin benimsediği dini inançları alenen aşağılamak” suçlamasıyla dava açıldı. İlk duruşması 18 Ekim’de görülen dava etrafında ifade özgürlüğünden AKP hükümeti döneminde artan muhafazakârlaşma ve baskılara kadar bir dizi tartışma yapıldı. Beyaz Türkler duruşma öncesinde Fazıl Say’a destek kampanyaları düzenlerken, solun bazı kesimleri de Fazıl Say’ın kendisine eleştirisiz sahip çıkma yanlısına düştü. Yanlış diyoruz, çünkü düşünceleri nedeniyle bir kişinin baskıya maruz kalmasına karşı çıkmak bir şeydir, o kişinin fikirlerini savunarak bunu ifade etmek başka bir şey.

Esas meseleye geçmeden bir şeyi baştan ifade etmek gerekir. Kimse kimsenin ne dinine ne de dinsizliğine küfredemeli elbette. Ama inançla, dinle ilgili her eleştirel düşüncenin “alenen aşağılama” olarak gösterilmesini ve cezalandırılmasını kabul etmek de mümkün değildir. Kaldı ki esas aşağılamayı başka dinlere, hatta İslam’ın farklı mezheplerine karşı devletin kendisi yapıyor. Bu nedenle de Fazıl Say’ın, üstelik de Ömer Hayyam’dan alıntı yaparak yazdıklarının, bugün zaten diğerlerine göre hâkim ve dolayısıyla güçlü konumda olan bir inancı aşağılamak olarak gösterilmesine, bu gerekçe ile baskıya maruz kalmasına karşı net bir tavır ortaya koymak ve asıl, devletin bu alanda yaptıklarını teşhir etmek gerekir.

Peki Fazıl Say’ı maruz kaldığı baskıya karşı savunma tavrını fikirlerini de savunma noktasında benimseyenler ne diyorlar? Mesela Fazıl Say’a destek amacıyla adeta özel bir kampanya örgütleyen TKP’nin 17 Ekim’de, duruşmaya çağrı için yaptığı açıklamaya bakalım: “Türkiye Komünist Partisi olarak, “madem karanlık bir dönem, o zaman aydınlatalım!” diyen Fazıl Say’ın yanında olacağız! Bütün dostlarımızı ve ülkenin aydınlık insanlarını, ülkemizin aydınlık geleceği için Fazıl Say’ın duruşmasına çağırıyoruz!”

TKP’ye, karanlıktan aydınlığa geçiş benzetmesinin yapıldığı bir başka olayla, ABD’nin Afganistan işgali ile ilgili Fazıl Say’ın açıklamalarını hatırlatmak isteriz. 2 Aralık 2001 *Milliyet Pazar Eki*’nde yayınlanan “Nâzım’ı Anlamayanlara Hitaben” başlıklı yazısında ve yine Aralık 2001 tarihli *Milliyet Sanat Dergisi*’nde kendisiyle yapılan röportajda Fazıl Say şu fikirleri ileri sürüyor: “... Nâzım şu aşamada Amerika’ya aferin derdi... Amerika yanlışlıkla 3-5 tane kız çocuğunu öldürdü belki. Ama milyonlarca kız çocuğunu diriltti.” Bugün aradan geçen 10 yılı aşkın sürenin ardından ABD’nin Afganistan işgalinin Afgan çocuklarını diriltmek yerine savaş ve ölümle karşı karşıya getirdiğini bütün dünya gördü. Biz bunu o günlerde öncülümüz *İşçi Mücadelesi* dergisinin ilk sayısında ifade etmiş, yoldaşımız Şiar Rışvanoğlu’nun yazdığı yazıda Fazıl Say’ın Nâzım’ı ABD emperyalizmi ve onun yerli işbirlikçilerinin emellerine alet etmelerine karşı çıkmıştık. Nâzım’ı anlamayan esas kendisi olmasın?

Fazıl Say’ın Nâzım Hikmet’i düzen içine çekme gayreti bununla da sınırlı kalmıyor. Nâzım Hikmet’in 1950’de yazdığı “Hapisten Çıktıktan Sonra” şiirinin “Akşam Gezintisi” başlıklı ikinci bölümünde şu dizeler yer alıyor: “Bakkal Karabet’in ışıkları yanmış / Affetmedi bu Ermeni vatandaşı / Kürt dağlarında babasının kesilmesini / Fakat seviyor seni çünkü sen de affetmedin / Bu kararı sürenleri Türk halkının alınca.” Ama Fazıl Say’ın “Nâzım” oratoryosunda sadece “Bakkal Karabet’in ışıkları yanmış” mısrası yer alıyor, gerisi sansürlenmiş. Üstelik bu bizim iddiamız da değil. Fazıl Say’ın kendisi, belli bir dönemde “olay çıkmasın diye” bu mısraları çıkardıklarını kendisi söylüyor: “Şiirdeki 7-8 kelime, zaten Ermeni meselesinin bir savunusu filan da değildir... O bölümün 7-8 kelimesini içeren bir otosansür (şiire ve o anki müziğe, dolayısıyla, otosansür) uygulamak zorunda kalmıştık bir kaç konserde, tahrik ve olay çıkmasın diye.” Fazıl Bey, o şiir sizin mi ki otosansürden bahsediyorsunuz? Nâzım’ın dizelerini istediğiniz zaman istediğiniz kadarıyla kullanma hakkını nereden alıyorsunuz? Fikirlerini cesurca ifade ettiği için bin türlü baskıya maruz kalmış, hapislerde yatmış bir komünist şairi sansürlemek sizin ne haddinize!

Fazıl Say’ı gördüğü devlet baskısına karşı elbette sonuna kadar savunuruz ama kimse bizden temsil ettiği Beyaz Türk gericiğini görmezden gelmemizi beklemesin.

Çin

18. Kongre’nin şifreleri

Çin Komünist Partisi (ÇKP) yeni bir kongreye hazırlanıyor. ÇKP’nin 18. Kongresi 8 Kasım 2012’de toplanacak. Bir tek parti rejimi olan Çin Halk Cumhuriyeti’ni (ÇHC) ÇKP yönetiyor. ÇKP’nin en üst yönetim organı olan, dokuz kişiden oluşan Politbüro Daimi Komitesi (PDK), 1 milyar 300 milyon nüfuslu devasa ülkenin en yüksek yönetici organını oluşturuyor. PDK’nın 1 numarası olan parti genel sekreteri aynı zamanda devlet başkanı oluyor, 3 numarası ise başbakanlık görevini üstleniyor.

Ahmet Devrim

Bilindiği gibi, Mao Zedong döneminde Çin tek parti rejiminin de ötesinde, bir tek adam rejimi ile yönetiliyordu. Mao’nun 1976’da ölmesinden sonra ÇKP’nin tek parti konumu devam ettirildi ama Mao’ya benzer bir tek adamın yönetimi bir daha söz konusu olmadı. Bunun yerine, seçilen PDK’nin iki kongre boyunca hem partiyi hem de devleti yönetmesi temayülü benimsendi. ÇKP aşağı yukarı her beş yılda bir kongre yaptığına göre bu devlet başkanı ve başbakanın her 10 yılda bir değiştirilmesi anlamına geliyor. Ayrıca, PDK’nın 6 numaralı kişisi başkan yardımcısı oluyor, 10 yıl sonra genel sekreterliğe ve devlet başkanlığına yükseliyor. PDK’nın 7 numarası ise başbakan yardımcısı oluyor, 10 yıl sonraki kongrede 3 numaralı koltuğu ve başbakanlık görevini devralması bekleniyor. Kısacası, PDK seçimleri Çin devletini bugün ve 10 yıl sonra kimlerin yöneteceğini belirlemesi anlamına geliyor. Bu nedenle, ÇKP’nin yeni liderliğinin belirlendiği kongrelerin öncesinde parti bürokrasisi içinde çok ciddi çekişmeler (ve zaman zaman tasfiyeler) yaşanıyor.

Bürokrasi içindeki çatışmaların doğrudan sınıfsal çıkarlara veya politik yönelimlere indirgenemeyecek, kişisel çıkarlar veya dar grup çıkarları ile ilişkili boyutları da var elbette. Ancak, bürokrasi içi çatışma alışıldık düzeyin ötesine geçmiş, anormal ölçüde sertleşmişse bu çatışmaların ardında kişi ve dar grup çıkarlarının ötesine geçen, çatışan sınıfsal çıkarlar veya politik yönelimler ile bağlantılı, ciddi anlaşmazlıkların varlığı aranmalı. ÇKP’nin yakın tarihinde böyle sert bir hesaplaşma 1976-1981 arasında yaşanmıştı. Kültür Devrimi sırasında parti içinde hâkim hale gelen, Mao’nun eşi Jiang Çing’in de aralarında bulunduğu dört lider Mao’nun ölümünün hemen ardından bir saray darbesiyle tutuklanıp tasfiye edilmişlerdi. Bu dört lider, 1981’de (Stalin’in SBKP içindeki muhaliflerini tasfiye ederken kullandığı, 1936-38 arasındaki Moskova Duruşmaları’na benzer) bir gösteri mahkemesinde “Dörtlü Çete” kuraarak partiye ve ülkeye ihanet ettikleri suçlaması ile yargılanıp mahkûm edildiler. “Dörtlü Çete”nin tasfiyesi sayesinde iktidara yerleşen Dang (Deng) Şiaoping’in başını çektiği kanat, Aralık 1978’de kapitalist restorasyonla sonuçlanan tarihsel süreci başlattı.

18. Kongre öncesinde ÇKP bürokrasisi içerisinde son otuz yılın en sert hesaplaşması yaşanıyor. Çongçing (Chongching) şehrinin parti sekreteri Bo Şilay’ın (Xilai) Mart ayında tasfiye edilmesi ile su yüzüne çıkan, tasfiyenin hemen ar-

dından yaşanan bir dizi olay ile derinleşen bürokrasi içi çatışma, kişi ve dar grup çıkarlarının ötesine geçiyor. Bu hesaplaşma, bir yandan Çin burjuvazisi içerisindeki derin çatlakları, diğer yandan Çin’de kapitalizmin restore edilmesine paralel olarak artan sınıfsal eşitsizliklerin proletarya ve (proleterleşen) köylülük içerisinde yarattığı derin huzursuzluğu yansıtır.

Bo’nun tasfiyesinin arka planı

ÇKP’nin başında bulunduğu burjuva rejimi, son dönemde giderek sıkışıyor. Dış politika alanında başta ABD emperyalizmi olmak üzere bir dizi devlet ile ciddi gerilimler yaşıyor. İçeride ise bundan daha beter sorunlarla boğuşuyor. Burjuvazi ile alt sınıflar arasındaki eşitsizliğin giderek artması, sınıf mücadelelerini 1989 sonrasındaki en yüksek seviyesine çıkarıyor. 2000’lerin ikinci yarısında yeniden yükselişe geçen işçi sınıfı hareketi, 2008’de başlayan büyük depresyon sürecinde giderek militanlaşıyor. 200 milyon üzerindeki göçmen işçi kitlesi her gün yeni grevlere ve direnişlere imza atıyor. 1990’larda başlayan köylü direnişleri sürüyor.

Burjuvazi ile proletarya ve köylülüğün alt sınıfları arasındaki sınıf mücadelesi keskinleşirken, Çin burjuvazisinin kendi içinde de bölünmeler yaşanıyor. Burjuvazinin bir fraksiyonu, devlet işletmelerinin ağırlığının korunmasını ve sosyal harcamaların dramatik olarak artırılması yoluyla proletarya ve köylülüğün huzursuzluğunu yatıştırmayı öneriyor, diğer fraksiyon ise daha fazla özelleştirme yapılmasını ve sosyal harcamaların belirli bir düzeyde tutulmasını savunuyor. Bo Şilay’ın başını çektiği ÇKP’nin sol kanadı, proletarya ve köylülüğün huzursuzluğunu arkasına alarak burjuvazinin ekonomik bakımdan daha liberal kanadına karşı son yıllarda mücadeleye girişmişti. Bo’nun kurduğu Çongçing modeli, ÇKP’nin sol kanadının en büyük kozu ve sembolü haline gelmişti.

Maoculuğun reformist bir yorumunu kabul eden Çin solunun büyük bölümü de Çongçing modelini bayraklaştırarak Bo’nun temsil ettiği burjuva fraksiyonuna destek veriyordu. Bo’nun 18. Kongre’de PDK’ya seçilmesi bu kanadın ciddi bir mesafe alması anlamına gelecekti. Burjuvazinin neoliberalizme daha yakın duran fraksiyonlarını temsil eden ÇKP’nin merkez ve sağ kanatları, Bo’yu tasfiye ederek bu olasılığı ortadan kaldırdılar ve mücadelede üstünlük sağladılar. Ancak, Çin solunun ÇKP yönetimini ağır bir dille suçlayarak Bo’ya destek vermeyi sürdürmesi yaşanan saflaşmanın kolaylıkla üstesinden gelinemeyeceğini gösteriyor. ÇKP’nin 18. Kongresi ve kongre sonrasındaki gelişmeler bu nedenle dikkatle izlenmeyi gerektiriyor.

Devrimci önderlik gerekli

Gelişmelerin yönü ne olursa olsun, yakın dönemde Çin’de suların durulmayacağı, büyük politik mücadelelerin kapıda olduğu belli. Proletarya bu sürece önderliksiz giriyor. Maoculuğun reformist bir versiyonunu benimseyen, Çin milliyetçiliğini hararetle savunan, Bo’nun temsil ettiği burjuva fraksiyonuna destek veren bugünkü Çin solunun işçi sınıfını burjuvaziden bağımsızlaştırarak devrimci önderlik etmesi mümkün değil. Çinli devrimci Marksistler, yeni bir özelleştirme dalgasına karşı mücadele etmek veya bazı grev ve direnişleri örgütlemek için diğer sol gruplarla ortak hareket edebilirler. Ancak, Çin işçi sınıfının önderlik sorununun çözümü için bugünkü Çin solundan medet ummak veya onların reformist programına destek vermek işçi sınıfına ihanet etmek demektir. Çin işçi sınıfının reformist ve milliyetçi politikalara değil, devrimci ve enternasyonalist bir önderliğe ihtiyacı var. Dördüncü Enternasyonal’in Çin seksiyonunu oluşturacak Leninist bir partinin inşa edilmesi yalnızca Çinli devrimcilerin değil, dünyadaki tüm devrimci Marksistlerin önündeki acil bir politik görevdir.

Büyükşehir Belediye Kanunu yeniden değişiyor

Büyükşehir Belediye Kanunu'nda yapılacak olan değişiklik, orta ve uzun vadede Erdoğan'ın başkanlık hevesleri ile de uyumlu olacak bir eyalet sistemine geçilmesinin ilk adımı olabilir.

AKP hükümeti, yerel yönetimler alanında önemli bir takım düzenlemelere girişmiş bulunuyor. Aslında, AKP iktidarının ilk yıllarında bu alanda önemli düzenlemeler yapılmış, yerel yönetimlerin sunmakta oldukları kamu hizmetlerinin piyasaya açılmasının önü, bu düzenlemelerle büyük oranda açılmıştı. 5393 sayılı Belediye Kanunu ve 5302 sayılı İl Özel İdaresi Kanunu 2005 yılında, 5216 sayılı Büyükşehir Belediye Kanunu ise 2004 yılında çıkarılmıştı. Bu kanunlarda özellikle yerel yönetimlerin yerel hizmetlerle ilişkisinin "yapar veya yaptırır" ifadesi ile belirtilmesi, piyasalaşmanın önünü açan düzenlemenin en önemli göstergesi sayılmış ve eleştirilmişti.

Şimdi ise hükümet, 13 ilin daha büyükşehir yapılmasını ve nüfusu iki binin altındaki belde belediyelerinin kapatılmasını içeren düzenlemeyi meclisten geçirme telaşında. Bu düzenleme ile beraber, büyükşehir belediyelerinin sınırı, ilin sınırları ile örtüşür hale geliyor. Bu sınırlar içerisindeki köyler mahalle haline geliyor. Büyükşehir belediyesi haline gelen 29 ilde il özel idareleri kaldırılıyor. Bunların yerine Yatırım İzleme ve Koordinasyon Merkezi adı altında yeni yapılar kuruluyor. Bu yapıların personelinin özel hukuk hükümlerine tabi olacağı, görevlerinin de yerel hizmetlere yönelik yatırımlara sermaye sağlamak, dolayısıyla bu alanlara özel kesimi çekmek olacağı belirtiliyor.

İl özel idareleri, buldukları illerde belediye sınırları dışındaki yerleşim birimlerinin ihtiyaçlarını gidermekle yükümlü idiler. 29 il dışındaki illerde durum yine böyle olacak. Ancak, kanun kapsamına alınan 29 ilde bu organ ortadan kalkacak. Büyükşehir belediyeleri, tüm il sınırlarına hizmet götürmeye çalışacak, Yatırım İzleme ve Koordinasyon Merkezleri ise bu alanlarda açılacak ihalelerde parsayı toplayacak müteahhitlerle ilişkileri kuracak. Üstelik valiye bağlı olacak bu organ, doğal olarak (vali, merkezi yönetimin taşradaki temsilcisi olduğundan) merkezi yönetim tarafından doğrudan yönlendirilecek. Bunun önemi ise şu ki, eskiden belediyeler kimin elinde ise ihaleler o partiye yakın olan müteahhitlere veriliyordu, şimdi ise, belediyeler kimde olursa olsun, merkezi olarak yatırımların-ihalelerin yönlendirilmesi mümkün olabilir. Elbette işleyiş tam olarak bunu ortaya çıkarır mı bilinmez. Ancak kanunun arka planında 2023'e (ve hatta hızını alamayarak 2021'e) kadar iktidarı hedefleyen bir hükümetin bazı planlarının bulunduğu anlaşılabilir. Nihayetinde, sadece hangi sermaye grubunun buralardan nemalanacağını belirlemesi anlamında bir fark oluşacağı açık.

Yeni kanun ile beraber, bu 29 ilde mahalleyle çevrilecek olan köylerde yaşayanlar açısından vergi muafiyetleri ve bedava su kullanımı gibi haklarının kaybedilmesi söz konusu olacak. Başında da sıklıkla dile getirilen bir durum, İstanbul gibi kentlerde burjuvazinin, çevredeki orman köylerinin topraklarına rezidanslar yapma hayali de gerçek olacak. Hele bir de köyler kentsel dönüşüm kapsamında olurlarsa, o zaman vay haline köylülerin!

Yeni düzenlemenin bir diğer sonucu, BDP elindeki belediyelerin 40 kadarcının, bu düzenleme ile kapatılıyor olması. Elbette bunlar ayrı bir maddeye göre kapatılmıyor, nüfus kriterinden dolayı kapatılıyorlar. Ancak, nüfus kriterinin belirlenmesinde BDP'li belediyelerin sayısının hesaba katılmamış olduğunu düşünmek saflık olacaktır. Zaten yasanın ana amaçlarından birisinin, kente karşı kıra oynayarak Diyarbakır başta olmak üzere BDP'nin belediyelerinin düşürülmesi olduğu görülüyor.

Yine kanunun bir diğer sonucu da, 29 il dışındaki diğer illerdeki belediyelerin kaynaklarının azalması olacak. Çünkü, merkezi idareden alınan belediye paylarının miktarında, sıkı bütçe politikaları yüzünden çok fazla bir yükselme olması beklenemez. Düzeyi aynı kalacak olan bu havuzdan, artık daha fazla büyükşehir belediyesi pay alıyor olacak. Büyükşehir belediyelerine, normal belediyelerden daha fazla kaynak verildiğinden, 29 il dışındaki illerin aldıkları payda bir azalma olacak. Nihayetinde, bu düzenleme açıkça hükümetin yerellere daha doğrudan müdahale edebilmesinin yolunu açacak. Ancak elbette ezilen ve sömürülenlerin değil, sermayenin çıkarları doğrultusunda.

Büyükşehir Belediye Kanunu'nda yapılacak olan değişiklik, orta ve uzun vadede Erdoğan'ın başkanlık hevesleri ile de uyumlu olacak bir proje. Bu kanun değişikliği, başkanlık sistemi ile uyumlu olarak bir eyalet sistemine geçilmesinin ilk adımı olabilir. Elbette burada eyalet sisteminin gerektireceği ademi merkezîyetçilik, yatırım kararlarının doğrudan merkeze tabi kılınması ile çelişiyor görüle de, yetki sınırları il sınırları ile bütünleşen büyükşehir belediyelerinin, daha güçlü yerel örgütler olacakları tahmin edilebilir. Diğer yandan, tarihsel anlamda birer kent olgusu olarak var olmuş belediyelerin birer idari bölümlene haline getirilmeleri sonucunda, anlamını yitireceği de savunulabilir. Görünen o ki, AKP kendi planlarını uygulamak pahasına belediye kavramının da içini boşaltmaya niyetlenmiş bulunuyor.

Leyla Edip

“Muhafazakâr sanat” neyi hıfz ediyor?

AKP hükümetinin iktidarlar için verimli bir sömürü aracı olan sanatsal yaratıma dair kalıcı değişiklikler peşinde olduğu sır değil. Bu alana dair mülkiyet ilişkilerini tümüyle liberalleştirmeye çalışıyor. Sinemada sansürle yürüten bu süreç, tiyatrodaki özelleştirme hamleleriyle vuruyor. Sanatın özelleştirilmesiyle birlikte sanatçıların da özlük hakları ellerinden alınarak esnek çalışma koşullarına mahkûm edilmeye çalışıldığı görülüyor. AKP hükümeti, Devlet Tiyatroları ile Şehir Tiyatroları'nın özelleştirilmesine ilişkin raporunu açıkladığında görüldü ki, 657 sayılı Devlet Memurları Yasası'na bağlı olarak çalışan kadroları bir an önce tasfiye edip, sözleşmeli çalışmayı esas hale getirme derdinde. Başbakan "Şehir tiyatrolarını özelleştireceğim, ondan sonra istediğiniz gibi oynayın" diyerek taarruza geçtiğinde, liberaller hazza gelmiş, ama şehir tiyatroları sanatçıların eylemlerinden sonra bir süreliğine geri adım atılmasından keşerlenen Radikal yazarı, iktidarın on numara sağ kanat oyuncusu Akif Beki gibileri "Ne tiyatroymuş ama bir türlü özelleştirilemiyor" diye ağlamışlardı. Kamu İktisadi Teşebbüsleri özelleştirilirken "zarar ediyor" diyenler, şimdi "Oyunculuk kötü" diyerek tiyatroların özelleştirilmesini alkışlıyorlar. Oysa sanatsal nitelik bakımından eleştiriye hak eden oyunlar varsa bunun nedeni, sanatçıların iş güvencesinin olması değil, şimdiye kadar sağladığı maddi himayeyi kullanarak patronluk taslayan ve sanat kurumlarını egemen ideolojinin hizasına çeken devletin kendisidir. Bu, AKP'den önce de böyleydi. AKP döneminde de. Sanat gibi ciddi ideolojik işlev gören bir alanın, sınıflı toplumlarda devlet tarafından bekçiliği yapılan özel mülkiyet ilişkilerinin bekasını sağlamak için kullanılmaması düşünülemez.

Yazar İskender Pala tarafından Zaman gazetesinde manifestosu da yayınlanan ve uzun süredir çeşitli platformlarda gündemi işgal eden "muhafazakâr sanat" projesi, tam da Şehir Tiyatroları yönetiminin belediye bürokratları tarafından işgaliyle ateşlenen tartışmalarla anlam kazandı. Manifesto, Cumhurbaşkanlığı Genel Sekreteri Mustafa İsen'in "Muhafazakâr kesimin nasıl bir demokrasi anlayışı varsa muhafazakâr estetik ve muhafazakâr sanat normlarını ve yapısını oluşturmak gibi bir yükümlülük içindeyiz" sözlerinin açılımını yapıyordu. Muhafazakâr kesimin "demokrasi anlayışı ve sanat normlarını", toplatılan kitaplar, üzerine tükürülen heykeller, yasaklanan oyunlar, bandrol verilmeyen, festivallerden çekilen filmlerle yıllar içinde müşahade ettik zaten. Gerisi laf-ı güzaf. Olan şudur: İslamcı muhafazakârlık, sanatta güncel bir rejim olarak sermaye iktidarının liberal saldırılarını sanat alanına aktarırken, dini, ahlaki, geleneksel aidiyetleri kullanarak mesruluk sağlıyor. İktidar bu yolla, gerici, otoriter, "kutsal mesajlardan" beslenen hayalleri

zihinlere kodlayarak hâkim sınıfların manevralarına hareket alanı sağlama-ya çalışıyor. Tüm bunlar, sanatın aynı zamanda siyasi bir etkinlik olduğunu ve burjuvazi tarafından mülksüzleri şekillendirme aracı olarak nasıl kullanıldığını da ortaya koyuyor.

Adı ister "İslam estetiği", ister "muhafazakâr sanat" isterse de "bireyci sanat" olsun, çelişkilerden beslenmeyen, dünyayı yaratan zıtlıkları ve getirdiği bunalımı, kaygıyı, çürümeyi, yabancılaşmayı yansıtmaktan kaçınan eserler estetik açıdan değersiz olmaya mahkûmdur; çünkü sanat, varoluşu gereği, olanı "muhafaza" edip, korumaya çalıştığında insan tahayyülünü sınırlandırır. Onun adı artık ya sipariş ya basit bir açıklama ya da sadece imajdır. Sanatçı sisteme başkaldıran, hâkim değerleri sorgulayan, asilik edendir. Güncel olarak, kapitalist sistem içindeki çarpıklıkları sergileyen, ezilenlerin ve dâhil oldukları sınıflı toplumun çelişkilerini estetik biçimde ortaya koyandır. Rahatsız olan ve rahatsız eden kişidir sanatçı. Verili gerçekliği olduğu gibi aktarmakla kalmayıp ona müdahale eden, dönüştüren ve tekrar yaratandır. Bundan dolayıdır ki icraatı üretkendir. Muhafazakâr sanat gerçekte sanat eseriyle ilgilenmez, sanat ile toplumsal değişim arasında var olan diyalektik bağ, onu bu alaktan alıkoyar. Onun için mesele, olanın korunmasıdır, olanın estetik yoluyla kavranması değil.

Kapitalist sistemde kârın birikebileceği alanlara yatırım yapılır. Pazarda kıymeti yoksa ve para kazandıracak biçimde tüketim yaratmıyorsa ne tiyatro sahnesi ne de sinemalar açılır. Bunlar kamusal hizmet olarak görülmez, kitlelere ulaştırılmaz ve emekçilerin sanatsal sürece katılımı sağlanmaz. Zaten bütün gün köle gibi çalışıp akşama perişan olan yokluk içindeki insanlardan buna vakit ayırması ya da zevk alması da beklenemez. Diğer yandan kapitalist, burjuva sanattan, düzenin meşruiyetini sağlamak, kendi ideolojisini yeniden üretmek ve ezilenleri kültürel olarak çevrelemek için de faydalanır. Dolayısıyla, sınıflı bir toplumda bir sınıfın çıkarlarından bağımsız, tarafsız bir sanat ya da sanatçı vücut bulamaz. Kaldı ki, sistem sanatçıyı da para kazanmak için eyleyen bir esire dönüştürür. "Muhafazakâr sanat" anlayışı nasıl burjuva sanatının bir parçası olarak ezen sınıfın hizmetindeyse, emeğin yanında olan bir sanat anlayışı da işçi sınıfının ve devrimcilerin gıdası olmalıdır. Sanatın emekçilerin de katılabileceği bir hayat kanalı olabilmesi için onu metalaştıran kapitalist sistemin yok edilmesi, sadece zaman ve para ayırabilen seçkin bir azınlığın elinden alınarak topluma mal edilmesi gerekmektedir. "Muhafazakâr sanat" istediği kadar neoliberal düzende krizlerle bunalmış, karmaşa ve belirsizlik içindeki emekçileri artık işi bitmiş olana nostaljiyle uyutmaya çabalsın, esirler dünyasının uyanışı ve son kavgası bu çabayı boşa çıkaracaktır.

ABD başkanlık seçimi

Türkiye için Obama mı daha iyi olur, Romney mi?

Hâkim sınıfın sözcüleri, başta ABD olmak üzere büyük emperyalist ülkelerin seçimleri döneminde hep aynı şeyi tartışır: “Türkiye’nin çıkarları” açısından hangi seçim sonuçları olumludur, hangileri olumsuz? Hangi parti ya da aday kazanırsa “Türkiye’nin lehine” olur? Bu, dış politika-nın bütünüyle yanıltıcı bir şekilde ele alınması demektir. “Türkiye’nin çıkarları” diye bir şey yoktur. “Türkiye burjuvazisinin çıkarları” vardır. Onun bile farklı kanatlarının bazen farklı çıkarları vardır. Buna karşılık, Türkiye işçi sınıfının çıkarları burjuvazinin çıkarlarından çok farklıdır.

Öyleyse, soruyu yaklaşan ABD seçimi için yeniden soralım: Türkiye burjuvazisinin çıkarları açısından Obama ile Romney’nin yarışı ne ifade ediyor? Obama, bizim coğrafyamızda, kendinden önceki George W. Bush yönetiminin 11 Eylül’ce cevaben neredeyse bütün İslam dünyasına savaş açan tavrının hasarını onarmaya çalışıyor. Görev süresi boyunca, Arap ve Müslüman dünyasına daha uzlaşıcı bir yaklaşımı, İsrail’in gerek Filistin sorunundaki saldırganlığını, gerekse İran’la nükleer silah ürettiği gerekçesiyle savaşa eğilimini bir ölçüde gemlemeyi, Arap devrimleri-

ni yatıştırmak için Müslüman Kardeşlerle işbirliği çabasını bir hat olarak benimsemiştir. Bu yüzden de eskiden Batı dünyasına çok daha sert muhalefet eden Müslüman Kardeşleri evcilleştirmek için Tayyip Erdoğan’ın AKP’sini İslamcı harekete model gösteriyor. İsrail’i gemlemek istediği için de Erdoğan’ın İsrail’e karşı efenlenmelerini kısmen hoşgörü ile karşılıyor.

Bush ile aynı partiden (Cumhuriyetçi Parti) olan Romney ise çok daha keskin bir İsrail taraftarıdır. Obama’nın ve Demokrat Parti’nin Arap devrimlerine fazla yumuşak yaklaştığını, Müslüman Kardeşlerle işbirliği yapılmaması gerektiğini, “terör”e karşı çok daha sert mücadele verilmesi gerektiğini savunmaktadır. Bu bakımdan, Fethullah Gülen’in İsrail’i koruyan çizgisi Romney ile çok daha uyumludur. Cemaat, muhteme-

len Romney’nin başkanlığında ABD açısından öneminin artışına tanık olacaktır. Buna karşılık, Erdoğan’ın Romney yönetiminde bir ABD nezdinde zamanla istenmeyen adam haline gelmesi bile mümkündür.

CHP açısından ise işler karışıktır. CHP Müslüman Kardeşler dâhil İslamcılığın her türüne karşıdır, Türkiye’de İsrail’in en yakın dostu siyasi güçtür. Bu, onu Romney’e yaklaştırmaktadır. Ama Cumhuriyetçi Parti’nin cemaati destekleme olasılığı CHP açısından son derecede olumsuzdur.

Son tahlilde, iki aday arasında dış politika bakımından farkları büyütmemek gerekir. Obama Siyonist İsrail’in savunulmasından vazgeçemez. Romney’in şimdilik örneğin Mısır’da Müslüman Kardeşlerle işbirliği yapması kaçınılmazdır. Seçimden sonra her ikisi de Suriye’de Esad’ın işini bir askeri müdahale ile bitirebilir. ABD’nin dış politikası başkanlardan çok Pentagon’un ve CIA’nın yönettiği bir politikadır.

Başlığımızdaki sorunun cevabı açıktır: Türkiye’nin işçi ve emekçileri için Obama da Romney de kötüdür. Çözüm emperyalizmle savaşmaktır! Baş düşmanımızın başkomutanı seçiliyor! O kadar!

Mısır

Devrim ile eski rejimin boy ölçüşmesi sürüyor

Diktatör Hüsnü Mübarek’in devrilmesinin ardından Mısır ordusu Yüksek Askeri Şura’daki (YAŞ) generaller aracılığıyla iktidara el koymuş, devrimin karşısına dikilmişti. Yaz aylarının başındaki cumhurbaşkanlığı seçimlerinde ise devrimin sesini az çok yansıtan sol adaylar arasından Hamdin Sabbahi büyük kentlerde patlama yapmış ve ülke genelinde üçüncü sıraya yerleşmişti. Buna rağmen, kurallara göre, ilk turda en çok oyu alan iki adayın yarıştığı ikinci turda, ordunun desteklediği aday ile Müslüman Kardeşler’in desteklediği aday yarışmıştı. Bu düellodan Müslüman Kardeşler’in adayı Muhammed Mursi galip çıktı.

Mursi’nin yaptığı ilk iş YAŞ’ın önde gelen yöneticilerini görevden almak oldu. Mursi’nin kendi amacı ne olursa olsun,

böylece devrimci kitlelerin en önde gelen taleplerinden biri daha gerçekleşmiş oldu. Yeni cumhurbaşkanı, geçtiğimiz günlerde de, 25 Ocak 2011’den itibaren devrim yolunda yapılan siyasi faaliyetler dolayısıyla askeri mahkemelerde yargılanmakta olan herkes için af çıkarttı. Bu da devrim kampının bir başka temel talebinin yerine getirilmesi anlamını taşıyordu. Mursi, devrimin gücünün ağırlığı altında eski rejimi adım adım tasfiye eden adımlar atıyor. Mübarek devrildiğinde, devrimi küçümsemek için sadece diktatörün devrildiğini, geri kalan her şeyin aynı kaldığını söyleyenler, şimdi Tahrir ve büyük grevler gibi dev sosyal olayları küçümsedikleri için oturup yeniden düşünceler iyi ederler.

Ne var ki, işin bu yanını vurgulamak, eski rejimin bütünüyle yenilgiye uğratıldığı

anlamına gelmiyor. Karşı devrimci kamp, belki de Mursi’nin çıkarttığı affı fırsat bilerek hemen ertesinde harekete geçti. Mübarek devrilmeden önce develi eşkiyaların kitleye saldırmasında sorumluluk alanların yargılanmakta olduğu dava beraatle sonuçlandı. O andan itibaren çok anlamlı bir gelişme zinciri başladı. Mursi, güçler ayrılığına yaslanan soyut hukuk kurallarını çiğneyerek Başsavcı’yı görevden aldı. Başsavcı bu karara direndi, görevini bırakmayacağını açıkladı. Mursi sonunda teslim oldu, karardan geri döndü. Bütün bunlar, karşı devrimci kampın gücünü bir ölçüde koruduğunu, ama artık eskisi kadar manevra alanına sahip olmadığını, sonuç olarak güç dengesinin çok hassas bir çizgiye oturduğunu gösteriyor.

Müslüman Kardeşler’in seçtiği cumhurbaşkanı eski rejimle uğraşıyor, ama örgütün kendisi bir yandan da devrim kampına karşı düşmanlık hamleleri başlattı. Sol ve devrimci güçler, Mursi’nin seçilmesinin 100. günü dolmasına rağmen vaatlerinin çok azını yerine getirmiş olmasını Tahrir’de protesto etmeye girişince, Müslüman Kardeşler de aynı gün, aynı saat ve aynı yere bir miting koydu. Amaç olarak da develi sal-

dırının sorumlularının beraat etmesini protesto edeceğini açıkladı. Bu sözde devrimci talep boşuna seçilmemişti: amaç gerçekleştirilecekleri karşı-devrimci saldırıya devrimci bir kılıf uydurmak, çatışmadan solcuları sorumlu tutmaktır.

İki eylemci grup karşı karşıya geldiğinde, ülkenin her yanından getirilen Müslüman Kardeşler taraftarlarının Mursi’yi hedef alan sloganlara tepkisi örgütlü bir saldırı oldu. Solcuların kurduğu platform dağıtıldı, yüzlerce gösterici darp edildi. Kitleler ise bu saldırıya tepkisiz kalmayıp kendilerini saatlerce çatışarak korudular, direndiler. Mübarek ve YAŞ’ı mücadeleleri ile geriletken kitlelerin bu tür saldırılara sorgusuz sualsiz teslim olacağını düşünmemek gerekir. İktidara büyük ölçüde yerleşmiş olan Müslüman Kardeşler’in Mısır burjuvazisi ve emperyalizm yanlısı politikalarına karşı önümüzdeki dönemde işçi sınıfının ve gençliğin artan tepkisi devrimci örgütleri düzen güçleri karşısında tek odak haline getirebilir.

Öyleyse, Mısır’da eski rejime ve emperyalizm yanlısı liberal İslamcılığa karşı devrimin bağımsız üçüncü cephesini kurarak ilerlemek gerekiyor.

Güney Afrika'da bitmeyen grev baharı

Güney Afrika'da hemen her yıl büyük grevler yaşanır. Bu döneme grev mevsimi denir. Ancak bu sene ki grev mevsimi bitmeyen bir bahara dönüşmüş durumda. Maden işçileri, patronlar ve hükümetle işbirliği içinde hareket eden sendikalara isyan ederek kendi militan sendikalarını kurmaya başladılar. Bu sendikalar aracılığıyla grevler örgütlediler. Medyanın, hükümetin, düzenle işbirliği içindeki sendika ve partilerin düşmanca tavrı, polisin saldırıları ve Marikana'da 34 işçiyi katletmesi karşısında yılmayarak on binlerce işçinin katıldığı bir grev dalgası yarattılar. Bu grev dalgasında yaklaşık yüz bin maden işçisi yer aldı. Platinden altına ve demire birçok madende işçiler grevde; ancak bu grevler hükümetçe tanınmıyor ve yasadışı ilan ediliyor. Bazı şirketler greve çıkanları işten atıyorlar ama grevler yayılmayı sürdürüyor. Hatta madencilerin haricinde otobüs şoförleri ve kamyoncuların başını çektiği başka işçiler de bu grev dalgasına katıldılar. Temel talepler hep aynı: ücret artışı, ekonomik gelişmeden işçilerin de faydalanması ve çalışma şartlarının iyileştirilmesi. Grevler ancak işçiler kazanım elde ettikçe sona eriyor. Kazanım elde edemeyenler greve devam ediyor.

Güney Afrika işçi sınıfı ırkçı rejimin devrilmesinde başrol oyun-

cularındandı; ancak yükselen işçi hareketi bu rejimin yıkılmasının ardından düzen içi kanallarda yolunu kaybetti. İktidardaki Afrika Ulusal Kongresi (ANC), Güney Afrika'nın siyahi patronlarının çıkarlarını kollayan diğer yandan da beyaz adamın sermayesini ve emperyalist tekelleri gözetten bir düzen partisi. Onun iktidar ortakları ise Güney Afrika Komünist Partisi (SACP) ve ülkenin en büyük sendika konfederasyonu COSATU. Bu iki işçi sınıfı örgütünün tepesindeki bürokratlar yeni düzenin nimetlerinden o derece iyi faydalanıyorlar ki Güney Afrikalı işçilerin sefil yaşam koşullarından tamamen kopmuş durumdadır.

Bu ülkedeki bürokratik yozlaşmaya biri sendikalardan diğeri siyaset alanından, biri düzen yanlısı diğeri muhalif iki örnek göstermek aydınlatıcı olacaktır. Marikana'da onlarca canı toprağa veren Lonmin madencilik şirketinin grevci işçilerinin karşısına patrona vekâleten dikilen şahıslardan biri, Cyril Ramaphosa, ANC'nin ağır toplarından olmasının yanı sıra eski bir sendikacı. COSATU'nun maden işçileri sendikasının eski başkanı. Şimdi Lonmin şirketinin hissedarlarından. Yani, madencilerin korkunç yaşam koşullarının ve uğradıkları katliamın mimarlarından biri. İşçilerin içinden çıkmış yüzüne tükürülesi bir hain.

Bir de son zamanlarda, ülkeyi etkisi altına alan grev dalgasının ve grevci işçilerin kanının dökülmesi karşısında gelişen öfkenin üstünde yükselmeye çalışan muhalif bir siyasetçi peydahlandı: Julius Malema. Malema radikal söylemleriyle ANC'nin gençlik örgütünün başına seçildikten sonra parti içinde iktidar mücadelesine giren ama kaybedince partiden atılan bir şahsiyet. Şimdi kabaran işçi hareketinin başına geçip partisine dönmenin hesaplarını yapıyor. Ama müthiş işçi dostu görünen bu şahsın da birçok şirkete sahip olduğu biliniyor, yani kendisi bir kapitalist. Hatta bu şirketler üzerinden kaçırıldığı vergiler yüzünden başı belada olan bir kapitalist. Şimdi aklınca işçilerin kanıyla kendi sicilini temizleyecek.

İşçi sınıfının daha fazla madende ve başka sektörlerde grevler sayesinde kazanımlar elde etmesi, son derece örgütlü, çok köklü bir mücadele geçmişine sahip, son yıllarda birçok grev ve genel grev deneyimi geçirmiş Güney Afrika işçi sınıfının toptan harekete geçirme potansiyeline sahiptir. Bu ihtimal hem emperyalist tekelleri hem de ister ak derili olsun ister kara derili, yerli patronları çok ürkütmüş durumda. ANC'nin ve yerli-yabancı patron örgütlerinin içinden devletin ve ANC'nin başında bulunan Jacob Zuma'nın görevi bırakması gerektiğine dair sesler yükseliyor. İşçilerin kararlı mücadelesi düzen saflarını kararsızlaştırıyor.

İlerleyen dönemde Güney Afrika yalnızca yükselen bir işçi hareketine değil büyük bir siyasi krize de sürüklenebilir. Güney Afrika işçi sınıfının ne her önemli dönemde kendisini satan sendikal ve siyasi önderliklere ne de Malema gibi fırsatçılara ihtiyacı var. Güney Afrika işçilerinin ihtiyacı yerli ve yabancı kapitalistlerin karşısında kendi tarihsel sınıf çıkarlarını yansıtacak bir devrimci parti! Ve onların bu büyük mücadelesini dünyanın her yerindeki sınıf kardeşlerinin iktidar mücadelesine bağlayacak bir dünya partisi, yani bir enternasyonal!

Yılmaz Tan

Hamburger Üniversitesi

Sakin o kadar da olur mu demeyin. Bundan iki sene önce bir gazetede McDonald's Hamburger Üniversitesi'nin Çin'e girdiği haberi yer alıyordu. ABD'li hamburger zinciri McDonald's, Çin'in Şanghay kentinde Hamburger Üniversitesi açmış. Üniversitede nasıl hamburger yapılacağı değil, bir hamburgercinin nasıl iyi yönetileceği öğretilenmiş! Biz nasıl olsa "Avrupa'nın Çin'i" olmaya hevesliyiz ya, pek yakında benzeri üniversiteler Türkiye'de de boy gösterirse şaşırmanın. Zira AKP tarafından ortaya atılan yeni YÖK tasarısı ile içinde en çok vergi veren işadamlarının da yer alacağı bir mütevelli heyetinden tutun da yeni yerli ve yabancı özel üniversitelerin açılmasına kadar bir dizi "reform" hayata geçirilmeye çalışılıyor. Cumhurbaşkanı Gül de bu tasarımı "üniversitelerimizin iç ve dış rekabete açılması, akademik kadrolarımızın performansını göstereceği dinamizm yaratılması. En önemli şey bu" diyerek olumlu karşılamış. Sonra da "ümit ederim ki önümüzdeki dönemde üniversitelerimizi daha güçlendirecek, onların özerkliğini, kalitesini artıracak şekilde yeni bir yapılanma söz konusu olur" diyerek eklemiştir.

Son yıllarda Türk sermayesi, enerjiden gayrimenkule, sağlıktan eğitime kadar hemen her alanda sınai ürün ihracatında azalan kârlılığını ödünlemek üzere kamu kaynaklarına gözünü dikmiş durumda. Rekabet, özerklik, kalite gibi kavramlar yıllardır sermayenin daha çok kâr elde etmek, emeğe saldırısını meşrulaştırmak üzere "eğitimde reform", "kentsel dönüşüm" vb. adlar altında topluma dayatılıyor. Rekabetin kendi başına ne kadar olumlu özellikler barındırdığı tartışması bir yana, kapitalist üretim koşullarında rekabet, daha fazla artı-değer elde edebilmek amacıyla maliyetleri aşağı çekme baskısı altında kaçınılmaz olarak bazı toplumsal sonuçlara ve maliyetlere yol açar. Bunların başında çalışanların istihdam, ücret ve çalışma koşullarının kötüleşmesi, toplumsal ihtiyaçlar yerine kârlı ürünlerin piyasada öne çıkması, üretimde fazla kapasitenin ortaya çıkması, çoğu zaman "kalitenin" düşmesi, tekelleşme, artan baskıcı ve anti-demokratik ortam gelmektedir. Daha çok rekabet, özerklik, kalite gibi "büyüklere masallara" inanarlara, Türkiye kapitalizminin dünya pazarıyla daha fazla bütünleşme ve bu doğrultuda daha fazla rekabetçi olma çabalarının toplumsal bedellerini hatırlatmak isteriz: Türk işçisi iş kazalarında ölmekte Avrupa birincisi, en çok çalışan işçi sıralamasında dünya dördüncüsü, en çok çalışan ama en az ücret alanlar sıralamasında en başlarda!

Genelde eğitim sektörü, özel olarak da üniversiteler plansız, programsız ve altyapısız bir rekabet ortamına terk edilmenin doğurduğu kaçınılmaz sonuçlar için iyi bir örnek teşkil etmektedir. Bir yandan son 30 yılda (özel ve devlet) üniversite sayısı yüzde 850 artmış, öte yandan öğrenci sayısındaki artış yüzde 1000'i bulmuştur. Buna rağmen son yıllarda üniversitelerde boş kalan kontenjan sayısı 100 binin üzerindedir. Günümüzde özellikle uluslararası yatırım fonlarının üniversiteleri satın alma girişimlerinin daha da artmasıyla tekelleşmeye doğru bir eğilimin güçlenmesi beklenebilir. Aynı konut sektöründeki gibi bu sektörde de "yatırımların" kapasite fazlasına yol açacağı, rekabetin dayattığı bir ayıklama-eleme mekanizmasının burada da işleyeceği açıktır. Üniversitelerin boş, mezunlarının işsiz olduğu, öğretim üyelerinin ücretlerinin ve çalışma koşullarının yerlerde süründüğü bir gerçek. Üniversite mezunu işsizlerin toplam işsizler arasındaki payı 2008'de yüzde 12,5'dan 2011'de yüzde 18'e artmış durumda. Temel bilimlerde yerinde sayan Türkiye'de gençlerin artık mühendis bile olmak istemedikleri bizzat burjuva iktisatçılar tarafından dile getiriliyor. Reklamlarla ve güzellik yarışmaları düzenleyerek müşteri çekmeyi düşünen üniversitelerde 3.000'e yakın öğrenci farklı (!) düşüncelerinden dolayı cezaevinde yatıyor. Üniversiteler artık askeri disiplinle yönetilen yarı açık cezaevlerine dönüşmüş durumda.

Üniversiteler günümüzde devletin değil, sermayenin tam boyunduruğuna girmiş durumdadır. Geçtiğimiz yıllarda bir üniversite rektörünün, yaptıkları "işbirliği" üzerine TOFAŞ'ın üst düzey yöneticisine söylediği sözler bilim ve sermayenin "et ile tırnak" olduğu durumu gayet iyi özetliyor: "kâr sizin, bilgi ve birikim bizim olsun". Yıllarca sol çevrelerde de yankı bulan "bilimsel özerk üniversite" sloganı, tam da artan rekabet baskısı altında bugün sermayenin üniversiteler üzerinde denetimini artırmasının bir sloganı haline gelmiş durumda. Öyleyse sermayenin değil, emekçilerin denetiminde özgür bilim yapma hedefinin önkoşulu, öğrenci hareketinin emekçilerle dayanışma ve işbirliği içinde mücadele etmesidir.

Polisiniz de, gazınız da, satırlı faşistleriniz de Kürt halkını susturamayacak!

İstanbul Okmeydanı'nda halkı pe-rişan ettiniz. Diyarbakır'da, Cizre'de, Batman'da saldırdınız. ODTÜ'yü sa-vaş meydanına çevirdiniz. Yetmiyor, Bursa Yıldırım'da ve başka yerlerde itlerinizi halkın üzerine salıyorsunuz. Satırlarıyla, bıçaklarıyla, sopalarıyla yürüyüş yapmak isteyen halka kar-şı açıktan faşist baskı, linç, katliam denemesi yapıyorlar. Bunları derhal engelleme görevini yerine getirmeyen valinize bir de demeç verdiriyorsunuz, faşist çetelere sevgilerini ifade ediyor. Sonra halkın gösteri ve yürüyüş hak-kının ayaklar altına alınmış olmasın-

dan en ufak bir sıkıntı duymadan tam tamına faşistlere yakışacak şu sözleri söylüyor: "Devlete ve vatana kalkan el kırılır ve kırılacaktır ama bunu devlet kıracaktır." Bursa valisi derhal görev-den alınmalıdır! Demokratik protes-to haklarını kullanan insanların "elini kırmak" kimsenin haddine düşmemiş! Çekin polisinizi, çekin satırlı itlerinizi! Bırakın, halk ölüme doğru yürüyen kardeşleriyle dayanışmasını göster-sin!

İç savaş bakanını görevden alın!

İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin

her gün suçlarına yenilerini ekliyor. 29 Ekim günü cumhuriyeti kutlamak isteyenlere saldırdı, 30 Ekim günü cumhuriyetten şikâyeti olanlara! İdris Naim Şahin Erdoğan'ın 2014'e dönük faşist yüzüdür. Derhal görevden alın-malıdır!

Adalet Bakanın bile inandı yalanına, Erdoğan!

Almanya'yı ziyaret eden Başba-kan Erdoğan, Berlin'de Merkel ile birlikte basın karşısına çıktığında, Türkiye'de sadece bir kişinin ölüm

orucunda olduğunu iddia etti, "Onlar sadece şov yapıyor" dedi. Yalancının mumu yatsıya kadar bile yanmadı! Aynı saatlerde Ankara'da Alman Ada-let Bakanı ile görüşen Adalet Bakanı Sadullah Ergin ise açlık grevleriyle il-gili son durumun sorulması üzerine de "Şu anda 66 ayrı cezaevinde 683 kişi olarak gözüküyor bizde" dedi. Adalet Bakanlığı'nda böyle "gözüküyorsa" Erdoğan'ın bilgisi nerede "gözükü-yor" acaba? Ne hükümet ama! Şimdi Ergin'in başı düşerse şaşırmanın!

Devrimci İşçi Partisi'nden açıklama

Tecriti kaldırın!

Kürtçe'ye eşitlik ve özgürlük!

Bu topraklarda 1925'ten bu yana Kürt-lerin inkârına, asimilasyonuna, imhasına dayanan bir politika izleniyor. Bu toprak-larda 1984'ten bu yana on binlerce insanı-mızın hayatına mal olan bir savaş sürüyor. Bu topraklarda yaşayan milyonlarca insanın önder olarak gördüğü biri, Abdullah Öca-lan, 13 yıldır bir ada hapisanesinin sağlık için tehlikeli koşullarında bütünüyle tecrit edilmiş durumda tutuluyor. Bu topraklarda, şimdi, 700'e yakın insan bütün bu sorunların biriken etkisi altında bedenini ölüme yatır-mış bulunuyor. Onyıllardır zulmettiniz, 28 yıldır on binlerce insanın ölümüne yol açan bir inatlaşmayı sürdürdünüz, on üç yıldır bir halkı aşağıladınız. Bari şimdi, yüzlerce cana kıymayın! Adım atın! Açlık grevinin taleple-rini yerine getirin! Tecriti kaldırın! Kürtçe'ye hak ettiği eşitliği ve özgürlüğü tanıyın!

Açlık grevlerine gözü yaşlı bir biçimde sadece bir insani dram olarak yaklaşmak son derecede yanlış. "Hayat ölümden üstündür" türü ucuz edebiyatla ele alınacak bir sorun değildir açlık grevleri. Evet, burada bir insani dram vardır, ama bu dramın ardında

bir siyasi sorun yatmaktadır. Bu siyasi soru-nu ne gözü yaşlı demagoji ile çözebilirsiniz, ne de hukuki veya tıbbi yöntemlerle. Kürt tutsaklar siyasi bir meseleye ellerindeki tek olanakla, bedenlerini haksızlığa siper ederek müdahale etmektedirler. Onlar hayat ve ölüm kelimeleriyle cambazlık yapanlara şöyle ce-vap vermektedirler: "Hükümetin ölüm siya-setini öldürmek için ölümü göze aldık. Biz, yaşamayı ve yaşatmayı uğrunda canımızı verecek kadar çok hissediyor ve seviyoruz." Boş lafı bırakın, siyasi adımlar atın.

Atılacak siyasi adımlar hiçbir belirsizlik taşıyor. Tutsakların sadece iki talebi var: Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılması ve Kürtçe'nin kullanımı üzerindeki kısıtlamalara son verilmesi.

Öcalan üzerindeki tecrit sorununun bir kısa vadeli bir de uzun vadeli iki boyutu var-dır. Kısa vadeli sorun, Abdullah Öcalan'ın bir yıldan uzun süredir avukatlarıyla görüş-türülmemesidir. Bu korkunç uygulama için koskoca devlet, "koster bozuk" gibi çocuk-ların bile güleceği gerekçeler gösteriyor. Bu uygulamaya derhal son verilmesi gerekir!

Çünkü Öcalan'ın avukatlarıyla görüşmesi bir haktır. Kimse bu kadar uzun süre bütün toplumdaki tecrit edilemez.

Uzun vadeli sorun ise şudur: Öcalan 13 yıldır bir ada hapisanesinde yatmaktadır. Bunun 11 yılı bütünüyle tecrit koşullarında geçmiştir. Yani Öcalan İmralı'da tek mahkûm olarak tutulmuştur. Bu kişi artık "terörist başı" edebiyatıyla aforoz edilmesi mümkün olmayan bir insandır. Kürt halkı için hiçbir zaman öyle olmamıştır. Ama şimdi devlet açısından da durumu bütünüyle farklılaşmış-tır. Devlet Öcalan ile Türkiye'nin en büyük, en yakıcı sorununu çözmek için görüşmeler yapmak zorunda kalmıştır. Başbakan bu gö-rüşmelerin bir daha yapılabileceğini daha yeni ifade etmiştir. Bu görüşmelerin yapıl-ması gereklidir. Bu tür bir insanı, Türkiye topraklarında yaşayan milyonlarca insanın sahip çıktığı bir insanı bu koşullarda yaşat-mak, sonra da "görüşme" yapmak mümkün değildir. Başbakan "gerekirse İmralı ile de görüşülebilir" diyor. Gerekmesi için daha kaç cenaze görmek istiyorsunuz? Tutsakla-rın Öcalan'ın sağlığı, güvenliği ve özgürlüğü

konusundaki talebine kulak verin. Özellikle sağlığı ve güvenliği konularında güvence verin.

İkinci talep, zaten yerine getirilmesi en doğal taleplerden biridir. Mahkemelerin Kürtçe savunmaya olanak tanımaları, Tür-kiye mevzuatını bağlayan uluslararası mev-zuat temelinde açıkça bir haktır. Hükümet mahkemelere talimat veremez gerekçesinin ardına sığınmayın. Başbakan BDP'lilerin dokunulmazlığının kaldırılması için yargıya "söylüyor" ama iş bu konuya gelince yargı-nın bağımsızlığı gerekçesinin ardına sığın-mıyor. Bugüne kadar mahkemeleri bağlayacak tek maddelik bir yasa tasarısını neden mec-lise getirmediniz? Anadilinde eğitim ise çok temel bir haktır. Bunun da çoktan tanınmış olması gerekirdi.

Siyasi bir sorun siyasi yöntemlerle çö-zülmeli. Tutsakların talepleri koşulsuz kabul edilmeli. Hükümet "hayata dönüş" tarzı çö-zümleri aklından bile geçirmemeli.

Türk Tabipler Birliği'ne grevci tutsak-ların sağlık ihtiyaçları için her türlü ola-nak sağlansın!

Açlık grevcilerinin güvenliğine en ufak bir tehdit yöneltilmesin!

**Abdullah Öcalan'ın tecridine son!
Kürtçe mahkemelerde savunma dili,
eğitimde öğretim dili olarak kullanıl-sın!**

**Devrimci İşçi Partisi
30 Ekim 2012**